

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

C 37

Anul 51

Ediția în limba română

Comunicări și informări

9 februarie 2008

<u>Numărul informării</u>	Cuprins	Pagina
	IV <i>Informări</i>	
	INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE ȘI ORGANELE UNIUNII EUROPENE	
	Curtea de Justiție	
2008/C 37/01	Ultima publicație a Curții de Justiție în <i>Jurnalul Oficial al Uniunii Europene</i> JO C 22, 26.1.2008	1
	V <i>Anunțuri</i>	
	PROCEDURI JURISDICȚIONALE	
	Curtea de Justiție	
2008/C 37/02	Cauza C-481/07 P: Recurs introdus la 2 noiembrie 2007 de SELEX Sistemi Integrati SpA, fostă Alenia Marconi Systems SpA, împotriva ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 29 august 2007 în cauza T-186/05, SELEX Sistemi Integrati SpA/Comisia Comunităților Europene	2
2008/C 37/03	Cauza C-496/07: Acțiune introdusă la 14 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Cehă	3
2008/C 37/04	Cauza C-500/07 P: Recurs introdus la 19 noiembrie 2007 de Territorio Energia Ambiente SpA (TEA) împotriva ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (Camera a patra) pronunțate la 17 septembrie 2007 în cauza T-175/07, Territorio Energia Ambiente SpA/Comisia Comunităților Europene	3

RO

2008/C 37/05	Cauza C-501/07 P: Recurs introdus la 19 noiembrie 2007 de S.A.BA.R. SpA împotriva ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (Camera a patra) pronunțate la 17 septembrie 2007 în cauza T-176/07, S.A.BA.R. SpA/Comisia Comunităților Europene	4
2008/C 37/06	Cauza C-505/07: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 19 noiembrie 2007 — Compañía Española de Comercialización de Aceite, SA/Asociación Española de la Industria y Comercio Exportador de Aceite de Oliva (ASOLIVA), Asociación Nacional de Industriales Envasadores y Refinadores de Aceites Comestibles (ANIERAC) și Administración del Estado	5
2008/C 37/07	Cauza C-506/07: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Audiencia Provincial de La Coruña (Spania) la 20 noiembrie 2007 — Lubricantes y Carburantes Galaicos, S. L. (Lubricarga)/Petrogal Española S.A., în prezent „GALP Energía España SAU”	6
2008/C 37/08	Cauza C-509/07: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale di Bergamo (Italia) la 21 noiembrie 2007 — Luigi Scarpelli/NEOS Banca SpA	7
2008/C 37/09	Cauza C-516/07: Acțiune introdusă la 22 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Spaniei	8
2008/C 37/10	Cauza C-518/07: Acțiune introdusă la 22 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Federală Germania	8
2008/C 37/11	Cauza C-519/07 P: Recurs introdus la 22 noiembrie 2007 de Comisia Comunităților Europene împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 12 septembrie 2007 în cauza T-348/03, Koninklijke Friesland Foods NV (fostă Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV)/Comisia Comunităților Europene	9
2008/C 37/12	Cauza C-521/07: Acțiune introdusă la 23 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Țărilor de Jos	10
2008/C 37/13	Cauza C-522/07: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Finanzgericht Düsseldorf la 22 noiembrie 2007 — Dinter GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf	10
2008/C 37/14	Cauza C-524/07: Acțiune introdusă la 26 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Austria	11
2008/C 37/15	Cauza C-525/07 P: Recurs introdus la 27 noiembrie 2007 de Philippe Combescot împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 12 septembrie 2007 în cauza T-249/04, Combescot/Comisia Comunităților Europene	12
2008/C 37/16	Cauza C-526/07 P: Recurs introdus la 27 noiembrie 2007 de Philippe Combescot împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 12 septembrie 2007 în cauza T-250/04, Combescot/Comisia Comunităților Europene	12
2008/C 37/17	Cauza C-529/07: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberster Gerichtshof (Austria) la 28 noiembrie 2007 — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG/Franz Hauswirth GmbH	13
2008/C 37/18	Cauza C-530/07: Acțiune introdusă la 29 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Portugheză	14
2008/C 37/19	Cauza C-531/07: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberster Gerichtshof (Austria) la 29 noiembrie 2007 — Fachverband der Buch- und Medienwirtschaft/LIBRO Handelsgesellschaft	14
2008/C 37/20	Cauza C-533/07: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberster Gerichtshof (Austria) la 29 noiembrie 2007 — Falco Privatstiftung și Thomas Rabitsch/Gisela Weller-Lindhorst	15

2008/C 37/21	Cauza C-534/07 P: Recurs introdus la 30 noiembrie 2007 de William Prym GmbH & Co. KG și Prym Consumer GmbH împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) din 12 septembrie 2007 în cauza T-30/05, William Prym GmbH & Co. KG și Prym Consumer GmbH & Co. KG/Comisia Comunităților Europene	16
2008/C 37/22	Cauza C-538/07: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italia) la 3 decembrie 2007 — Assitur Srl/Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano	16
2008/C 37/23	Cauza C-539/07: Acțiune introdusă la 30 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Italiană	17
2008/C 37/24	Cauza C-540/07: Acțiune introdusă la 30 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Italiană	17
2008/C 37/25	Cauza C-542/07 P: Recurs introdus la 30 noiembrie 2007 de Imagination Technologies Ltd împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a treia) pronunțate la 20 septembrie 2007 în cauza T-461/04, Imagination Technologies Ltd/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI)	18
2008/C 37/26	Cauza C-543/07: Acțiune introdusă la 3 decembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Belgiei	18
2008/C 37/27	Cauza C-544/07: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Polonia) la 4 decembrie 2007 — Uwe Rüffler/Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu	19
2008/C 37/28	Cauza C-550/07 P: Recurs introdus la 8 decembrie 2007 de Akzo Nobel Chemicals Ltd, Akcros Chemicals Ltd împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera întâi) pronunțate la 17 septembrie 2007 în cauza T-253/03: Akzo Nobel Chemicals Ltd și Akcros Chemicals Ltd/Comisia Comunităților Europene	19
2008/C 37/29	Cauza C-552/07: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Conseil d'État (Franța) la 11 decembrie 2007 — Commune de Sausheim/Pierre Azelvandre	20
2008/C 37/30	Cauza C-556/07: Acțiune introdusă la 13 decembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Franceză	20
2008/C 37/31	Cauza C-559/07: Acțiune introdusă la 17 decembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Elenă	21
 Tribunalul de Primă Instanță		
2008/C 37/32	Cauza T-133/03: Ordonanța Tribunalului de Primă Instanță din 5 decembrie 2007 — Schering-Plough/Comisia Comunităților Europene și AEM („Acțiune în anulare — Inadmisibilitate parțială — Interes de acțiune — Acțiune rămasă fără obiect — Lipsa necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei”)	22
2008/C 37/33	Cauza T-345/05 R III: Ordonanța președintelui Tribunalului de Primă Instanță din 22 noiembrie 2007 — V/Parlamentul European („Măsuri provizorii — Ridicarea imunității unui membru al Parlamentului European — Cerere de suspendare a executării — Lipsa fumus boni juris”)	22
2008/C 37/34	Cauza T-120/07 R: Ordonanța președintelui Tribunalului de Primă Instanță din 11 octombrie 2007 — MB Immobilien/Comisia Comunităților Europene („Procedură privind măsurile provizorii — Ajutoare de stat în noile landuri — Obligație de recuperare — Cerere de suspendare a executării — Urgență — Evaluare comparativă a intereselor”)	23

<u>Numărul informării</u>	Cuprins (<i>continuare</i>)	<i>Pagina</i>
2008/C 37/35	Cauza T-349/07 R: Ordonanța președintelui Tribunalului de Primă Instanță din 11 decembrie 2007 — FMC Chemical și alții/Comisia Comunităților Europene („Măsuri provizorii — Directiva 91/414/CEE — Cerere de suspendare a executării — Admisibilitate — Lipsa urgenței”)	23
2008/C 37/36	Cauza T-350/07 R: Ordonanța președintelui Tribunalului de Primă Instanță din 11 decembrie 2007 — FMC Chemical și alții/Comisia Comunităților Europene („Măsuri provizorii — Directiva 91/414/CEE — Cerere de suspendare a executării — Admisibilitate — Lipsa urgenței”)	23
2008/C 37/37	Cauza T-429/07: Acțiune introdusă la 27 noiembrie 2007 — BP Aromatics/Comisia Comunităților Europene	24
2008/C 37/38	Cauza T-431/07: Acțiune introdusă la 26 noiembrie 2007 — Gebr. Heller Maschinenfabrik/OAPI — Fernández Martinez (HELLER)	24
2008/C 37/39	Cauza T-434/07: Acțiune introdusă la 28 noiembrie 2007 — Volvo Trademark Holding/OAPI — Grebenshikova (SOLVO)	25
2008/C 37/40	Cauza T-435/07: Acțiune introdusă la 29 noiembrie 2007 — New Look/OAPI (NEW LOOK)	25
2008/C 37/41	Cauza T-438/07: Acțiune introdusă la 30 noiembrie 2007 — Spa Monopole/OAPI — De Francesco Import (SpagO)	26
2008/C 37/42	Cauza T-439/07: Acțiune introdusă la 4 decembrie 2007 — Coats Holdings/Comisia Comunităților Europene	26
2008/C 37/43	Cauza T-441/07: Acțiune introdusă la 29 noiembrie 2007 — Ryanair Ltd/Comisia Comunităților Europene	27
2008/C 37/44	Cauza T-442/07: Acțiune introdusă la 30 noiembrie 2007 — Ryanair Ltd/Comisia Comunităților Europene	28
2008/C 37/45	Cauza T-444/07: Acțiune introdusă la 5 decembrie 2007 — Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise/Comisia Comunităților Europene	29
2008/C 37/46	Cauza T-445/07: Acțiune introdusă la 7 decembrie 2007 — Berning & Söhne/Comisia Comunităților Europene	30
2008/C 37/47	Cauza T-446/07: Acțiune introdusă la 7 decembrie 2007 — Royal Appliance International/OAPI — BSH Bosch und Siemens Hausgeräte (Centrixx)	30
2008/C 37/48	Cauza T-447/07: Acțiune introdusă la 5 decembrie 2007 — Scovill Fasteners/Comisia Comunităților Europene	31
2008/C 37/49	Cauza T-449/07: Acțiune introdusă la 3 decembrie 2007 — Rotter/OAPI (EU-BRUZZEL)	31
2008/C 37/50	Cauza T-450/07: Acțiune introdusă la 3 decembrie 2007 — Harwin International/OAPI — Cuadrado (Pickwick)	32
2008/C 37/51	Cauza T-451/07: Acțiune introdusă la 10 decembrie 2007 — WellBiz/OAPI — Wild (WELLBIZ)	32
2008/C 37/52	Cauza T-453/07: Acțiune introdusă la 11 decembrie 2007 — Dylog Italia/OAPI — GSI Office Management (IP Manager)	33
2008/C 37/53	Cauza T-105/04: Ordonanța Tribunalului de Primă Instanță din 12 decembrie 2007 — Sandoz/Comisia Comunităților Europene	33
2008/C 37/54	Cauza T-329/07: Ordonanța Tribunalului de Primă Instanță din 11 decembrie 2007 — UPS Europe și UPS Deutschland/Comisia Comunităților Europene	33

Tribunalul Funcției Publice al Uniunii Europene

2008/C 37/55	Cauza F-57/06: Hotărârea Tribunalului Funcției Publice (Camera a treia) din 7 noiembrie 2007 — Hinderyckx/Consiliul Uniunii Europene (Funcționari — Promovare — Exercițiul de promovare 2005 — Neînscrierea pe lista funcționarilor promovați — Încălcarea articolului 45 din statut — Analiză comparativă a meritelor — Rapoarte de evaluare provenind de la instituții diferite) 34
2008/C 37/56	Cauza F-88/07: Acțiune introdusă la 29 august 2007 — Dominguez González/Comisia Comunităților Europene 34
2008/C 37/57	Cauza F-135/07: Acțiune introdusă la 30 octombrie 2007 — Smadja/Comisia Comunităților Europene 35

IV

*(Informări)*INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE ȘI ORGANELE UNIUNII
EUROPENE

CURTEA DE JUSTIȚIE

*(2008/C 37/01)***Ultima publicație a Curții de Justiție în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene**

JO C 22, 26.1.2008

Publicații anterioare

JO C 8, 12.1.2008

JO C 315, 22.12.2007

JO C 297, 8.12.2007

JO C 283, 24.11.2007

JO C 269, 10.11.2007

JO C 247, 20.10.2007

Aceste texte sunt disponibile pe:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

Recurs introdus la 2 noiembrie 2007 de SELEX Sistemi Integrati SpA, fostă Alenia Marconi Systems SpA, împotriva ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 29 august 2007 în cauza T-186/05, SELEX Sistemi Integrati SpA/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-481/07 P)

(2008/C 37/02)

*Limba de procedură: italiana***Părțile**

Recurentă: SELEX Sistemi Integrati SpA, fostă Alenia Marconi Systems SpA (reprezențanți: F. Sciaudone, R. Sciaudone și A. Neri, avocați)

Cealaltă part în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurenteii

- anularea ordonanței Tribunalului de Primă Instanță din 29 august 2007 în cauza T-186/05 și trimiterea cauzei Tribunalului în vederea judecării pe fond în lumina indicațiilor pe care Curtea le va furniza;
- obligarea Comisiei Comunităților Europene la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri, precum și a celor aferente cauzei T-186/05.

Motivele și principalele argumente

În susținerea concluziilor sale, recurenta invocă:

- a) excluderea în mod eronat din noțiunea de prejudiciu reparabil a onorariilor de avocat suportate în cadrul cauzei T-155/04. În opinia recurenteii, Tribunalul:
 - a considerat în mod eronat acțiunea în despăgubiri ca fiind o tentativă de „răsturnare a deciziei privind cheltuielile

de judecată stabilită în hotărârea” privind cauza T-155/04;

- a interpretat în mod eronat articolul 87 și următoarele din Regulamentul de procedură al Tribunalului în raport cu principiile în materia reparării prejudiciului;
 - a reținut în mod eronat că jurisprudența Montorio ar fi aplicabilă în cauza în discuție;
- b) eroarea Tribunalului de a fi exclus din noțiunea de prejudiciu reparabil onorariile de avocat suportate în cadrul procedurii administrative precontencioase. Eroarea Tribunalului constă, în opinia recurenteii, în interpretarea și aplicarea articolului 87 și următoarele din Regulamentul de procedură în raport cu o speță privind o acțiune în despăgubiri, care este cu totul străină domeniului de aplicare al acestora;
 - c) denaturarea și deformarea elementelor de probă prezentate de către recurentă. Tribunalul nu ar fi analizat în mod corect dosarul prezentat de recurentă și anexele cuprinse în acesta;
 - d) caracterul ilogic și contradictoriu al motivării și încălcarea jurisprudenței comunitare în materie de reparare a prejudiciului. În fapt, Tribunalul nu a aplicat în mod corect principiile enunțate în hotărârile Mulder și alții/Consiliul și Comisia (cauzele conexe C-104/89 și C-37/90) ⁽¹⁾ și Agraz și alții/Comisia (cauza C-243/05 P) ⁽²⁾
 - e) încălcarea articolului 44 din Regulamentul de procedură al Tribunalului. În opinia recurenteii, dintr-o interpretare corectă a acestei dispoziții nu rezultă că cererea trebuie să conțină „în mod necesar” probele propuse, ci că, dimpotrivă, dispoziția se întemeiază pe conceptul de „posibilitate”, în sensul obligării părții să prezinte probele numai atunci când acest fapt este posibil;
 - f) lipsa motivării privind repararea prejudiciului suferit de recurentă prin încălcarea principiului duratei rezonabile a procedurii administrative. În fapt, Tribunalul nu a motivat respingerea cererii de despăgubiri privind această încălcare specifică invocată de recurentă;

g) deformarea argumentelor și a elementelor de probă, precum și motivarea ilogică și contrară jurisprudenței comunitare în materia reparării prejudiciului moral. Tribunalul nu putea utiliza argumentele care priveau în mod exclusiv excluderea sau neatribuirea contractelor de achiziții publice de bunuri pentru a respinge cererea de despăgubire referitoare la încălcarea principiului duratei rezonabile a procedurii administrative sau la încălcarea obligațiilor de supraveghere din partea Comisiei.

(¹) Hotărârea din 27 ianuarie 2000, Rec., p. I-203.

(²) Hotărârea din 9 noiembrie 2006, Rec., p. I-10833.

Acțiune introdusă la 14 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Cehă

(Cauza C-496/07)

(2008/C 37/03)

Limba de procedură: ceha

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: G. Rozet și A. Šimerdová, agenți)

Pârâtă: Republica Cehă

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, în măsura în care legislația națională cehă impune cetățenia acestui stat pentru ocuparea funcției de căpitan al unei nave sub pavilion ceh, Republica Cehă nu și-a îndeplinit obligațiile în temeiul articolului 39 din Tratatul CE;

— obligarea Republicii Cehe la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În prezenta acțiune Comisia invocă următoarele motive:

Legislația națională cehă (Legea nr. 61/2000) instituie pentru armatorul unei nave obligația de a se asigura că persoana care este căpitanul unei nave sub pavilionul ceh are cetățenia Republicii Cehe.

În opinia Comisiei Comunităților Europene, această cerință clară și necondiționată de a avea cetățenia cehă contravine hotărârilor Curții de Justiție a Comunităților Europene în cauzele C-405/01 (¹) și C-47/02 (²). Comisia atrage atenția în special asupra aprecierilor Curții de la punctul 44 din hotărârea pronunțată în cauza C-405/01 și de la punctul 63 din hotărârea pronunțată în cauza C-47/02. Cerința prevăzută în dreptul ceh potrivit căreia căpitanul unei nave trebuie să fie cetățean ceh este absolută. Prevederile relevante din dreptul ceh nu iau în conside-

rare modalitatea și măsura în care căpitanul unui vas își exercită efectiv atribuțiile conferite de dreptul public, astfel cum impune jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene menționată mai sus. Simplul fapt că dreptul ceh conferă căpitanilor de nave sub pavilion ceh atribuții care țin de dreptul public nu este suficient pentru a autoriza folosirea derogării de la libera circulație a lucrătorilor prevăzută în articolul 39 alineatul (4) din Tratatul CE.

Comisia Comunităților Europene consideră că Republica Cehă are obligația să adapteze legislația internă în funcție de jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene, în ciuda faptului că (potrivit afirmațiilor statului ceh) în prezent nu există nave care arborează pavilionul ceh.

(¹) Hotărârea din 30 septembrie 2003, Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española/Administración del Estado (C-405/01, Rec., p. I-10391) privind legislația spaniolă care impune ca persoanele care ocupă funcția de căpitan și de secund de navă sub pavilion spaniol să aibă cetățenie spaniolă.

(²) Hotărârea din 30 septembrie 2003, Albert Anker, Klaas Ras a Albertus Snoek/Republica Federală Germania (C-47/02, Rec., p. I-10447) privind legislația germană care impune cetățenia germană pentru ocuparea funcției de căpitan pe nave care arborează pavilion german și folosite pentru transport maritim la scară redusă („Kleine Seeschiffahrt”).

Recurs introdus la 19 noiembrie 2007 de Territorio Energia Ambiente SpA (TEA) împotriva ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (Camera a patra) pronunțate la 17 septembrie 2007 în cauza T-175/07, Territorio Energia Ambiente SpA/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-500/07 P)

(2008/C 37/04)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: Territorio Energia Ambiente SpA (TEA) (reprezentanți: E. Coffrini și F. Tesaro, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurente

— Anularea și/sau modificarea în totalitate a hotărârii Tribunalului de Primă Instanță care face obiectul prezentului recurs în al doilea grad de jurisdicție, și, în consecință, pronunțarea oricărei hotărâri întemeiate pe lege și conformă cu normele de drept.

— admiterea concluziilor prezentate deja în acțiunea în primă instanță.

Motivele și principalele argumente

Prin decizia Comisiei din 5 iunie 2002 ⁽¹⁾ privind „ajutorul de stat constând în scutiri fiscale și în împrumuturi în condiții preferențiale acordate în favoarea unor întreprinderi de servicii publice având capital majoritar public”, regimul de scutire fiscală acordat în temeiul articolului 3 alineatul 70 din Legea nr. 549/1995, al articolului 66 alineatul 14 din D. L. nr. 331/1993, astfel cum a fost transformat în lege și modificat, în favoarea societăților pe acțiuni cu participație majoritar publică care prestează servicii publice locale, a fost declarat ajutor de stat incompatibil cu piața comună. Decizia Comisiei nu a avut în vedere anumite societăți, ci a fost extinsă la societățile constituite potrivit articolului 22 din Legea nr. 241/1990, cu capital majoritar public. Cu toate acestea, decizia nu a fost notificată niciunei societăți (și nici recurente) neavând destinatari individualizați în mod specific. Statul italian a pus în aplicare decizia sus-menționată prin D. L. nr. 10 din 15 februarie 2007, repartizând sarcina recuperării către Agenzia delle Entrate. În consecință, la data de 29 martie 2007 Agenzia delle Entrate din Mantova a notificat societății recurente o comunicare-somație pentru suma de 1 748 289,75 euro reprezentând capitalul, pe lângă dobânzi de 912 180,64 euro.

Cu toate acestea, societatea recurentă nu are capital majoritar public, ci are capital integral public, motiv pentru care „conside-rentele Comisiei și decizia acesteia” nu se pot referi la aceasta.

Aceasta este concesionară în house a serviciilor publice locale acordate deja de Comune di Mantova (Primăria Mantova) în gestiunea societății „municipalizzata” (ASM) [întreprindere de servicii publice cu acționariat majoritar public], transformată în societatea recurentă, conform Legii nr. 127/97.

Aceeași societate gestionează serviciile publice în regim de monopol, la nivel în principal local, fără a putea influența libera concurență, care nu poate exista întrucât nu există piața.

O societate având capital integral public nu este altceva decât un organ indirect al primăriilor asociate, care sunt adevăratele destina-tare ale ajutorului fiscal, contestat de către Comisie.

În consecință, pentru motive obiective și subiective, scutirea fiscală acordată recurente nu poate fi clasificată drept ajutor de stat nelegal, contrar prevederilor articolului 87 din tratat.

Pentru motivele sintetizate s-a formulat o acțiune la Tribunalul de Primă Instanță împotriva deciziei Comisiei sus-menționate, radiindu-se cauza T-175/07, repartizată Camerei a patra, care a fost soluționată prin ordonanța de inadmisibilitate a Tribuna-lului din 17 septembrie 2007, motivată prin nerespectarea termenului prevăzut la articolul 230 al cincilea paragraf din Tratatul CE, conform căruia acțiunea în anulare ar fi trebuit să fie formulată în termen de două luni, după caz, de la publicarea actului atacat, de la notificarea acestuia reclamantului sau, în lipsă, de la data la care reclamantul a luat cunoștință de actul respectiv, conform articolului 102 alineatul (1) din Regula-mentul de procedură CE.

Acest aspect se consideră ca fiind neîntemeiat, și din perspectiva hotărârii din 17 septembrie 1980 (730/79) ⁽²⁾, a hotărârii din 14 noiembrie 1984 (323/82) ⁽³⁾, a hotărârii din 12 decembrie

1996 (T-358/94) ⁽⁴⁾ și mai ales a hotărârii Camerei a treia din 23 februarie 2006, pronunțată în cauza C-346/03 ⁽⁵⁾, motiv pentru care prin recursul declarat se solicită modificarea ace-s-teia.

Într-adevăr, acțiunea în fața Tribunalului de Primă Instanță a fost introdusă imediat ce societatea recurentă a avut cunoștință de faptul că se afla printre destinatarii deciziei Comisiei, mai exact atunci când a primit notificarea deciziilor de impunere emise de Agenzia delle Entrate.

În continuare se reține ca alt motiv de atacare a ordonanței Tribunalului de Primă Instanță faptul că aceasta este concreti-zarea aplicării greșite a articolului 225 din Tratat.

Într-adevăr, cererea de anulare a deciziei Comisiei trebuie consi-derată strâns legată de cererea privind neaplicarea aceleiași decizii, motiv pentru care se solicită modificarea ordonanței pronunțate în primă instanță și sub aspectul necompetenței *ratione materiae*, declarată de același organ judecătoresc.

⁽¹⁾ JO 2003, L 77, p. 21.

⁽²⁾ Rec. 1980, p. 2671.

⁽³⁾ Rec. 1984, p. 3809.

⁽⁴⁾ Rec. 1996, p. II-2109.

⁽⁵⁾ Rec. 2005, p. I-6159.

Recurs introdus la 19 noiembrie 2007 de S.A.BA.R. SpA împotriva ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (Camera a patra) pronunțate la 17 septembrie 2007 în cauza T-176/07, S.A.BA.R. SpA/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-501/07 P)

(2008/C 37/05)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: S.A.BA.R. SpA (reprezentanți: E. Coffrini și F. Tesauro, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurente

- Anularea și/sau modificarea în totalitate a hotărârii Tribuna-lului de Primă Instanță care face obiectul prezentului recurs în al doilea grad de jurisdicție, și în consecință pronunțarea oricărei hotărâri întemeiate pe lege și conformă cu normele de drept;
- admiterea concluziilor prezentate deja în acțiunea în primă instanță.

Motivele și principalele argumente

Prin decizia Comisiei din 5 iunie 2002 ⁽¹⁾, privind „ajutorul de stat constând în scutiri fiscale și în împrumuturi în condiții preferențiale acordate în favoarea unor întreprinderi de servicii publice având capital majoritar public”, regimul de scutare fiscală acordat în temeiul articolului 3 alineatul 70 din Legea nr. 549/1995, al articolului 66 alineatul 14 din D. L. nr. 331/1993, astfel cum a fost transformat în lege și modificat, în favoarea societăților pe acțiuni cu participare majoritar publică, care prestează servicii publice locale a fost declarat ajutor de stat incompatibil cu piața comună. Decizia Comisiei nu a avut în vedere anumite societăți, ci a fost extinsă la societățile constituite, potrivit articolului 22 din Legea 241/1990, cu capital majoritar public. Cu toate acestea, decizia nu a fost notificată niciunei societăți (și nici recurente), neavând destinatari individualizați în mod specific. Statul italian a pus în aplicare decizia sus-menționată prin D.L. nr. 10 din 15 februarie 2007, repartizând sarcina recuperării către Agenzie delle Entrate. În consecință, la data de 20 martie 2007, Agenzia delle Entrate di Guastala a notificat societății recurente comunicări-somații prin protocolul 3796 din 15 martie 2007 pentru suma de 1 912 128,47 euro reprezentând capitalul, pe lângă dobânzi de 2 192 225 euro; prin protocolul 3799 din 15 martie 2007, pentru suma de 815 406,94 euro reprezentând capitalul, pe lângă dobânzi de 783 529 euro; prin protocolul 3800 din 15 martie 2007 pentru suma de 439 549,29 euro, pe lângă dobânzi de 712 588 euro.

Cu toate acestea, societatea recurentă nu are capital majoritar public, ci are capital integral public, motiv pentru care acesteia „considerentele Comisiei și decizia acesteia” nu se pot referi la aceasta.

Aceasta este concesionară in house a serviciilor publice locale subordonate celor opt primării asociate, fiind înființată special în acest scop, potrivit modalităților prevăzute de lege.

Aceeași societate gestionează serviciile publice în regim de monopol, la nivel în principal local, fără a putea influența libera concurență, care nu poate exista întrucât nu există piața.

O societate având capital integral public nu este decât un organ indirect al primăriilor asociate, care sunt adevăratele destinatare ale ajutorului fiscal contestat de către Comisie.

Așadar, din motive obiective și subiective, scutirea fiscală acordată recurente nu poate fi clasificată drept ajutor de stat nelegal, contrar prevederilor articolului 87 din tratat.

Pentru motivele sintetizate, s-a formulat o acțiune la Tribunalul de Primă Instanță, împotriva deciziei sus-menționate a Comisiei, radiindu-se cauza T-176/07, repartizată Camerei a patra, care a fost soluționată prin ordonanța de inadmisibilitate a Tribunalului din 17 septembrie 2007, motivată prin nerespectarea termenului prevăzut la articolul 230 al cincilea paragraf din Tratatul CE, potrivit căruia acțiunea în anulare ar fi trebuit formulată în termen de două luni, după caz, de la publicarea actului atacat, de la notificarea acestuia reclamantului sau, în

lipsă, de la data la care reclamantul a luat cunoștință de actul respectiv, potrivit articolului 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură CE.

Acest aspect este considerat ca fiind neîntemeiat și din perspectiva hotărârii din 17 septembrie 1980 (730/79) ⁽²⁾, a hotărârii din 14 noiembrie 1984 (323/82) ⁽³⁾, a hotărârii din 12 decembrie 1996 (T-358/94) ⁽⁴⁾ și, în special, a hotărârii Camerei a treia din 23 februarie 2006, în cauza C-346/03 ⁽⁵⁾, motiv pentru care prin recursul declarat se solicită modificarea acesteia.

Într-adevăr, acțiunea în fața Tribunalului de Primă Instanță a fost introdusă imediat ce societatea recurentă a avut cunoștință de faptul că se afla printre destinatarii deciziei Comisiei, mai exact atunci când a primit notificarea deciziilor de impunere emise de Agenzia delle Entrate.

În continuare este reținut drept un alt motiv de atacare a ordonanței Tribunalului de Primă Instanță faptul că aceasta este concretizarea unei aplicări greșite a articolului 225 din Tratat.

Într-adevăr, cererea de anulare a deciziei Comisiei trebuie considerată ca fiind strâns legată de cererea privind neaplicarea aceleiași decizii, motiv pentru care se solicită modificarea ordonanței pronunțate în primă instanță și sub aspectul necompetenței *ratione materiae*, declarată de același organ judecătoresc.

⁽¹⁾ JO 2003, L 77, p. 21.

⁽²⁾ Rec. 1980, p. 2671.

⁽³⁾ Rec. 1984, p. 3809.

⁽⁴⁾ Rec. 1996, p. II-2109.

⁽⁵⁾ Rec. 2005, p. I-6159.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 19 noiembrie 2007 — Compañía Española de Comercialización de Aceite, SA/Asociación Española de la Industria y Comercio Exportador de Aceite de Oliva (ASOLIVA), Asociación Nacional de Industriales Envasadores y Refinadores de Aceites Comestibles (ANIERAC) și Administración del Estado

(Cauza C-505/07)

(2008/C 37/06)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Compañía Española de Comercialización de Aceite, SA

Pârâte: Asociación Española de la Industria y Comercio Exportador de Aceite de Oliva (ASOLIVA), Asociación Nacional de Industriales Envasadores y Refinadores de Aceites Comestibles (ANIERAC) și Administración del Estado

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 12a din Regulamentul nr. 136/66/CEE ⁽¹⁾ al Consiliului din 22 septembrie 1966 privind stabilirea unei organizări comune a piețelor în sectorul uleiurilor și grăsimilor, în versiunea sa din Regulamentul nr. 1638/98 ⁽²⁾, permite includerea unei societăți anonime formate în majoritate din producători, prese de ulei și cooperative ale fabricanților de ulei, dar și din entități financiare, printre „organismele” autorizate să încheie contracte de depozitare a uleiului de măsline? Se poate considera că o societate având aceste caracteristici este echivalentă cu grupurile de producători și cu asociațiile acestora recunoscute potrivit Regulamentului (CE) nr. 952/97 ⁽³⁾?
- 2) În ipoteza în care societatea s-ar putea înscrie printre „organismele” apte să exercite activități de depozitare, „acceptarea din partea statului” de a califica aceste organisme potrivit articolului 12a din Regulamentul nr. 136/66 ar putea fi obținută în cadrul unei cereri individuale de dispensă („autorizare”) adresate autorităților naționale din domeniul concurenței?
- 3) Articolul 12a din Regulamentul nr. 136/66 impune în mod imperativ Comisiei să autorizeze în fiecare caz depozitarea privată a uleiului de măsline sau, dimpotrivă, acest articol este compatibil cu existența unui mecanism agreat între producători pentru achiziționarea și depozitarea respectivului ulei de măsline, cu finanțare privată, care s-ar activa exclusiv în aceiași termeni și în aceleași condiții în care se activează depozitarea privată cu finanțare comunitară, în vederea suplimentării și eficientizării depozitării cu finanțare comunitară și fără să depășească limitele acesteia?
- 4) Jurisprudența Curții de Justiție în hotărârea din 9 septembrie 2003 (cauza C-137/00, Milk Marque) cu privire la aplicarea de către autoritățile interne a normelor naționale din domeniul concurenței, pentru acordurile între producători care ar putea intra sub incidența, în principiu, a articolului 2 din Regulamentul nr. 26 al Consiliului ⁽⁴⁾ (de aplicare a anumitor reguli de concurență în domeniul producției și comercializării de produse agricole), se poate extinde la acordurile care din cauza caracteristicilor lor și a caracteristicilor sectorului avut în vedere pot afecta piața comunitară a uleiului de măsline în ansamblul său?
- 5) În cazul în care autoritățile naționale din domeniul concurenței ar fi abilitate să aplice normele naționale pentru acordurile menționate care pot afecta organizarea comună a pieței uleiurilor și grăsimilor, pot aceste autorități să refuze

în mod categoric unei societăți asemenea reclamantei posibilitatea de a utiliza mecanismele de depozitare a uleiului de măsline, inclusiv în situații de „perturbare gravă” prevăzute în articolul 12a din Regulamentul nr. 146/66?

⁽¹⁾ JO 172, p. 3025.

⁽²⁾ Regulamentul nr. 1638/98 al Consiliului din 20 iulie 1998 de modificare a Regulamentului nr. 136/66/CEE privind stabilirea unei organizări comune a piețelor în sectorul uleiurilor și grăsimilor (JO L 210, p. 32).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 952/97 al Consiliului din 20 mai 1997 privind grupurile de producători și asociațiile acestora (JO L 142, p. 30).

⁽⁴⁾ JO 30, p. 993.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Audiencia Provincial de La Coruña (Spania) la 20 noiembrie 2007 — Lubricantes y Carburantes Galaicos, S. L. (Lubricarga)/Petrogal Española S.A., în prezent „GALP Energía España SAU”

(Cauza C-506/07)

(2008/C 37/07)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Audiencia Provincial de La Coruña

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Lubricantes y Carburantes Galaicos, S. L. (Lubricarga)

Pârâtă: Petrogal Española S.A., în prezent „GALP Energía España SAU”

Întrebările preliminare

- 1) Dacă respectivul contract încheiat între „Lubricarga S.L.” și „Petrogal S.A.” este „*de minimis*”, se exclude în orice caz aplicarea articolului [81] din tratat, sau în pofida calificării menționate i se va aplica dispoziția respectivă, în ipoteza în care titularului stației service i se impune obligația de a respecta prețul final de vânzare către public, stabilit de către furnizor, și/sau când revânzătorului i se impun obligațiile de cumpărare exclusivă și interdicțiile de concurență, fără a se supune limitărilor temporale prevăzute de Regulamentul (CEE) nr. 1984/83 al Comisiei ⁽¹⁾ și de Regulamentul (CE) nr. 2790/1999 al Comisiei ⁽²⁾?

2) Atunci când Regulamentul nr. 1984/83, în cazul în care rezultă ca fiind aplicabil, interzice stabilirea unei durate nedeterminate sau mai mare de zece ani pentru acordurile verticale exclusive privind stații service, cu excepția articolului 12 alineatul (2) potrivit căruia, „în cazul în care acordul se referă la o stație service pe care furnizorul a închiriat-o unui revânzător sau asupra căreia i-a acordat folosința de fapt sau de drept, revânzătorului îi pot fi impuse obligațiile de cumpărare exclusivă și interdicțiile de concurență prevăzute în prezentul titlu pe toată perioada în care acesta a exploatat efectiv stația service” [traducere neoficială], exceptarea menționată cuprinde presupunerea precum în prezenta cauză că, potrivit contractului sub semnătură privată din 27 iulie 1990 și actului autentic din data de 10 octombrie 1995, Lubricarga, proprietara unui teren, a cedat în favoarea Galp un drept de suprafață pentru o durată de 25 de ani, aceasta din urmă obligându-se să construiască stația service, cu condiția ca în urma verificării construcției, instalațiile să fie cedate Lubricarga în vederea exploatării pentru aceeași durată, cu obligația de a cumpăra în regim de exclusivitate de la stația de benzină toți carburanții și combustibilii?

3) Atunci când Regulamentul nr. 2790/1999, în cazul în care rezultă ca fiind aplicabil, prevede la articolul 5 că „limitarea temporală de cinci ani nu se aplică atunci când bunurile sau serviciile contractuale sunt vândute de cumpărător din spații sau terenuri aflate în proprietatea furnizorului sau închiriate de furnizor de la terți care nu au legătură cu cumpărătorul, cu condiția ca durata obligației de neconcurență să nu depășească perioada de ocupare a spațiilor sau a terenurilor de către cumpărător”, exceptarea menționată cuprinde presupunerea precum în prezenta cauză că, potrivit contractului sub semnătură privată din 27 iulie 1990 și actului autentic din data de 10 octombrie 1995, Lubricarga, proprietara unui teren, a cedat în favoarea Galp un drept de suprafață pentru o durată de 25 de ani, aceasta din urmă obligându-se să construiască stația service, cu condiția ca în urma construcției, instalațiile să fie cedate Lubricarga în vederea exploatării pentru aceeași durată, cu obligația de a cumpăra în regim de exclusivitate de la stația de benzină toți carburanții și combustibilii?

4) Atunci când articolul [81] alineatul (1) litera (a) din Tratatul CEE prevede interdicția de stabilire, directă sau indirectă, a prețurilor de cumpărare sau de vânzare, iar Regulamentul (CEE) nr. 1984/83 al Comisiei evidențiază în considerentul (8) că „celelalte dispoziții restrictive care restricționează concurența și, în special, cele care limitează libertatea revânzătorului de a stabili prețurile sau condițiile de revânzare sau de a-și alege clienții, nu pot fi exceptate în temeiul acestui regulament” [traducere neoficială], această dispoziție se aplică unui contract precum cel în cauză în care clauza a zecea și anexa I se referă la aplicarea de prețuri concurențiale și la faptul că „reducerile acordate proprietarului nu vor fi inferioare mediei comisioanelor percepute de către operatorii celor trei întreprinderi (în funcție de volum) care își desfășoară activitatea în zona geografică în care se află stația service”, în sensul că respectivul contract poate să restrângă în orice caz posibilitatea cumpărătorului de a stabili prețul de vânzare?

5) Atunci când articolul [81] alineatul (1) litera (a) din Tratatul CEE prevede interdicția de stabilire, directă sau indirectă, a prețurilor de cumpărare sau de vânzare, iar Regulamentul

(CEE) nr. 2790/99 al Comisiei din 22 noiembrie include drept restricție deosebit de gravă a concurenței menținerea prețului de revânzare, această dispoziție se aplică unui contract precum cel în cauză în care clauza a zecea și anexa I se referă la aplicarea de prețuri concurențiale și la faptul că „reducerile acordate proprietarului nu vor fi inferioare mediei comisioanelor percepute de către operatorii celor trei întreprinderi (în funcție de volum) care își desfășoară activitatea în zona geografică în care se află stația service”, în sensul că respectivul contract poate să restrângă în orice caz posibilitatea cumpărătorului de a stabili prețul de vânzare?

(¹) Regulamentul (CEE) nr. 1984/83 al Comisiei din 22 iunie 1983 privind aplicarea articolului 85 alineatul (3) din tratat la unele categorii de acorduri de cumpărare exclusivă (JO L 173, p. 5).

(²) Regulamentul (CE) nr. 2790/1999 al Comisiei din 22 decembrie 1999 privind aplicarea articolului 81 alineatul (3) din tratat categoriilor de acorduri verticale și practici concertate (JO L 336, p. 21, Ediție specială 08/vol. 1, p. 66).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale di Bergamo (Italia) la 21 noiembrie 2007 — Luigi Scarpelli/NEOS Banca SpA

(Cauza C-509/07)

(2008/C 37/08)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale di Bergamo

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Luigi Scarpelli

Pârâtă: NEOS Banca SpA

Întrebarea preliminară

„Articolul 11 alineatul (2) din Directiva 87/102/CEE (¹) trebuie interpretat în sensul că acordul dintre furnizor și cel care acordă creditul, în temeiul căruia creditul este pus la dispoziția clienților aceluia furnizor exclusiv de către acel creditor, este o condiție necesară a dreptului consumatorului de a se îndrepta împotriva creditorului — în cazul neexecutării contractului de către furnizor — chiar și în cazul în care acest drept este: (a) numai de reziliere a contractului de credit sau (b) de reziliere și de restituire subsecventă a sumelor plătite celui care acordă creditul?”

(¹) JO L 42, p. 48, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 252.

Acțiune introdusă la 22 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Spaniei**(Cauza C-516/07)**

(2008/C 37/09)

*Limba de procedură: spaniola***Părțile***Reclamantă:* Comisia Comunităților Europene (reprezentant: S. Pardo Quintillán, agent)*Pârât:* Regatul Spaniei**Concluziile reclamantei**

- Constatarea faptului că:
 - prin nedesemnarea tuturor autorităților competente pentru aplicarea normelor Directivei 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei ⁽¹⁾, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 3 alineatele (2) și (7) din directiva menționată;
 - prin necomunicarea către Comisie a listei tuturor autorităților competente, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 3 alineatul (8) din Directiva 2000/60/CE;
- obligarea Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Cererea Comisiei se întemeiază pe articolul 3 din Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei.

Potrivit alineatelor (2), (7) și (8) ale acestui articol, statele membre trebuiau să desemneze autoritățile competente pentru aplicarea normelor Directivei 2000/60/CE și să comunice Comisiei lista autorităților competente într-un termen stabilit.

⁽¹⁾ JO L 327, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 6, p. 193.

Acțiune introdusă la 22 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Federală Germania**(Cauza C-518/07)**

(2008/C 37/10)

*Limba de procedură: germana***Părțile***Reclamantă:* Comisia Comunităților Europene (reprezenți: C. Docksey și C. Ladenburger, agenți)*Pârâtă:* Republica Federală Germania**Concluziile reclamantei**

- constatarea faptului că, prin faptul că supune controlului statului autoritățile de supraveghere responsabile de controlul prelucrării datelor cu caracter personal în alte domenii decât cele publice în landurile Baden-Württemberg, Bavaria, Berlin, Brandenburg, Bremen, Hamburg, Hessen, Mecklenburg-Vorpommern, Saxonia Inferioară, Renania de Nord-Westfalia, Renania Palatinat, Saarland, Saxonia, Saxonia Superioară, Schleswig-Holstein și Turingia, astfel încât transpune în mod eronat cerința „independent[ei] depline” a autorităților de supraveghere a protecției datelor, Republica Federală Germania a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul articolului 28 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 95/46/CE ⁽¹⁾;
- obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Conform articolului 28 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului statele membre sunt obligate să confere „un[ei] sau mai mul[tor] autorități publice” responsabilitatea supravegherii „aplicării [...] dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive”, cu alte cuvinte a dispozițiilor privind protecția datelor. Articolul 28 alineatul (1) al doilea paragraf din directivă impune „independent[a] deplină” a autorității de supraveghere responsabile. Textul directivei prevede că autoritățile de supraveghere nu trebuie supuse unor influențe provenind nici de la alte autorități, nici din alte surse externe administrației publice, astfel încât legislația statelor membre trebuie să excludă orice influență asupra deciziilor autorităților de supraveghere și a aplicării acestora. Termenul „deplină” independentă semnifică nu numai faptul că autoritățile de supraveghere nu trebuie să fie dependente de nicio intervenție externă, ci și faptul că acestea nu trebuie să fie dependente în nici o privință.

Prin urmare, nu ar fi conformă cu articolul 28 alineatul (1) al doilea paragraf din directivă supunerea autorităților de supraveghere responsabile de controlul prelucrării datelor cu caracter personal, în alte domenii decât cele publice, unui control de specialitate, juridic sau administrativ din partea statului, astfel cum s-ar fi întâmplat în toate cele 16 landuri ale Republicii Federale Germania. Prin faptul că legislația din fiecare land supune, în diferite combinații, autoritatea de supraveghere unuia dintre aceste categorii de control, Republica Federală Germania încalcă astfel obligația din articolul 28 alineatul (1) al doilea

paragraf din directivă de garantare a „independenței depline” a autorităților de supraveghere. Indiferent de diferențele existente între controlul de specialitate, juridic sau de administrativ, toate aceste categorii de control reprezintă o încălcare a cerinței de independență impuse de directivă.

Dintr-o perspectivă teleologică, legiuitorul comunitar a considerat necesară independența deplină, pentru ca funcțiile autorității de supraveghere, prevăzute la articolul 28 din directivă, să poată fi îndeplinite în mod efectiv. Noțiunea „independență deplină” se clarifică în continuare în contextul în care norma a fost adoptată. Și din perspectiva unei interpretări sistematice, cerința „independenței depline” a autorităților de supraveghere a statelor membre este coerentă cu legislația comunitară existentă în domeniul dreptului protecției datelor. În plus, articolul 8 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene prevede că respectarea dispozițiilor privind protecția datelor cu caracter personal este supusă „controlului unei autorități independente”.

Teza independenței relative susținută de Republica Federală Germania, adică a unei independențe a autorității de supraveghere numai față de operatorii supuși supravegherii, nu ar putea fi conciliată cu formularea clară și cuprinzătoare a directivei, care impune o independență „deplină”. De altfel, o astfel de interpretare ar goli în mod complet de conținut paragraful al doilea al articolului 28 alineatul (1). De asemenea, ar trebui respinsă argumentarea potrivit căreia articolul 95 CE, în calitate de fundament juridic relevant al directivei, precum și principiile subsidiarității și proporționalității, sugerează o interpretare restrictivă a cerinței „independenței depline”. Curtea de Justiție s-a pronunțat deja în sensul că directiva a fost adoptată în mod legitim și că o interpretare restrictivă a dispozițiilor acesteia în cauze care nu au caracter economic este interzisă. Pe de altă parte, dispoziția în discuție nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite de directivă în conformitate cu articolul 95 CE și cu principiul subsidiarității.

(¹) JO L 281, p. 31, Ediție specială 13/vol. 17, p. 10.

Recurs introdus la 22 noiembrie 2007 de Comisia Comunităților Europene împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 12 septembrie 2007 în cauza T-348/03, Koninklijke Friesland Foods NV (fostă Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV)/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-519/07 P)

(2008/C 37/11)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Recurentă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: H. van Vliet și S. Noë, mandatar)

Cealaltă parte în proces: Koninklijke Friesland Foods NV, fostă Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV

Concluziile recurente

- Anularea hotărârii atacate, respingerea acțiunii în anularea deciziei (¹) și obligarea Koninklijke Friesland Foods NV (KFF) la plata cheltuielilor de judecată efectuate în procedura din fața Tribunalului și în prezentul recurs;
- în subsidiar, anularea hotărârii atacate în măsura în care acordă drepturi altor operatori de pe piață decât Koninklijke Friesland Foods NV, care depuseseră, la 11 iulie 2001, la administrația fiscală olandeză o cerere de aplicare a schemei de ajutor în cauză, și respingerea acțiunii în anularea deciziei în măsura în care se referă la acordarea de drepturi altor operatori de pe piață decât KFF, care depuseseră, la 11 iulie 2001, la administrația fiscală olandeză o cerere de aplicare a respectivei scheme de ajutor.

Motivele și principalele argumente

În opinia Comisiei, Tribunalul de Primă Instanță a încălcat dreptul comunitar:

- (i) prin faptul că a apreciat că KFF are interes în cauză întrucât, dacă acțiunea ar fi fost admisă, aceasta ar fi putut invoca anumite pretenții împotriva autorităților olandeze în legătură cu aplicarea a schemei CFA (hotărârea atacată, punctele 58-73);
- (ii) prin faptul că a apreciat că decizia atacată privește direct și individual KFF (hotărârea atacată, punctele 93-101);
- (iii) prin faptul că a anulat decizia în temeiul unor fapte care nu erau, și nici nu puteau fi, cunoscute de Comisie la momentul adoptării deciziei, mai precis situația concretă a KFF (hotărârea atacată punctele 141-143);
- (iv) primul aspect: prin faptul că a apreciat în mod evident eronat că un element de importanță esențială pentru raționamentul Tribunalului este necontestat și deci dovedit (Tribunalul a pornit în mod eronat de la premisa că nu a fost contestat de Comisie faptul că reclamanta ar fi luat măsuri contabile și decizii financiare și economice, care nu puteau fi modificate într-un termen de 15 luni, hotărârea atacată, punctul 137);

al doilea aspect: prin faptul că a apreciat că o întreprindere care nu a făcut decât să introducă o cerere pentru a fi autorizată să beneficieze de o schemă de ajutor poate invoca încrederea legitimă (hotărârea atacată, punctele 125-140);

- (v) prin faptul că a apreciat că KFF poate să invoce în mod întemeiat principiul egalității (hotărârea atacată, punctele 149-150);

(vi) în subsidiar: prin anularea hotărârii atacate, în măsura în care acordă drepturi altor operatori de pe piață decât KFF (hotărârea atacată, punctul 1 din dispozitiv).

(¹) Decizia 2003/515/CE a Comisiei din 17 februarie 2003 privind schema de ajutor pusă în aplicare de Țările de Jos pentru activități de finanțare internațională (JO L 180, p. 52).

privind libera circulație a capitalurilor, dispoziție care corespunde în esență articolului 56 CE. Într-adevăr, situația societăților norvegiene și islandeze care dețin participații la capitalul unei societăți olandeze ar fi din punct de vedere obiectiv comparabilă cu cea a societăților olandeze care dețin participații similare. Reglementarea olandeză nu ar fi justificată. Într-adevăr, statele membre pot adopta măsuri pentru a preveni abuzurile, însă acestea trebuie să fie proporționale cu obiectivul urmărit, ceea ce nu ar fi cazul în speță.

(¹) JO L 1, 3.1.1994.

Acțiune introdusă la 23 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Țărilor de Jos

(Cauza C-521/07)

(2008/C 37/12)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: P. van Nuffel și R. Lyal, agenți)

Pârâte: Regatul Țărilor de Jos

Concluziile reclamantei

- Constarea faptului că, nescutind dividendelor plătite societăților stabilite în Norvegia sau în Islanda de reținerea impozitului pe dividende în aceleași condiții ca dividendele plătite societăților olandeze, Regatul Țărilor de Jos nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 40 din Acordul SEE;
- obligarea Regatului Țărilor de Jos la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit reglementării fiscale olandeze, impozitul pe dividende nu este reținut în cazul în care o societate olandeză plătește dividende unei alte societăți stabilite în Țările de Jos care deține cel puțin 5 % din acțiunile societății care plătește dividendele. În schimb, impozitul pe dividende este reținut în cazul în care societatea care primește dividendele este stabilită în Norvegia sau în Islanda, cu excepția cazului în care această societate deține cel puțin 25 % (Norvegia) sau 10 % (Islanda) din acțiunile societății olandeze care plătește dividendele.

În opinia Comisiei, reglementarea fiscală olandeză determină o diferență de tratament între societățile stabilite în Norvegia sau în Islanda și cele stabilite în Țările de Jos. Acest fapt reprezintă un obstacol în calea liberei circulații a capitalurilor între Țările de Jos și Norvegia, precum și Islanda, contrar articolului 40 din Acordul privind Spațiul Economic European (¹) (Acordul SEE)

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Finanzgericht Düsseldorf la 22 noiembrie 2007 — Dinter GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf

(Cauza C-522/07)

(2008/C 37/13)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht Düsseldorf

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Dinter GmbH

Pârât: Hauptzollamt Düsseldorf

Întrebările preliminare

- 1) Nota complementară 5 litera (b) de la capitolul 20 din Nomenclatura Combinată (¹) trebuie interpretată în sensul că prin noțiunea de sucuri de fructe cu zahăr adăugat se înțelege și noțiunea de sucuri de fructe, cărora în realitate nu li se adaugă zahăr și al căror conținut respectiv de zahăr adăugat a fost obținut prin calcul în conformitate cu nota complementară 5 litera (a) de la capitolul 20 al Nomenclurii Combinată?
- 2) Nota complementară 5 litera (b) de la capitolul 20 din Nomenclatura Combinată trebuie interpretată în sensul că formularea „produs din fructe sau prin diluarea unui suc concentrat de fructe” nu face decât să explice mai detaliat noțiunea de „suc de fructe în stare naturală”, însă în realitate această formulare se aplică tuturor categoriilor de sucuri de fructe (nefermentate sau fără adaos de alcool) în starea în care se află la momentul prezentării lor în vamă?

3) În cazul unor răspunsuri afirmative la ambele întrebări menționate anterior: este validă nota complementară 5 litera (b) de la capitolul 20 din Nomenclatura Combinată?

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1810/2004 al Comisiei din 7 septembrie 2004 de modificare a anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun (JO L 327, p. 1).

Acțiune introdusă la 26 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Austria

(Cauza C-524/07)

(2008/C 37/14)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentant: B. Schima, agent)

Pârâtă: Republica Austria

Concluziile reclamantei

- Constatarea că, prin faptul că nu permite înmatricularea autovehiculelor de ocazie importate care sunt deja înmatriculate în alte state membre dar care nu respectă dispozițiile austriece în materie de emisii poluante și emisii sonore, deși autovehiculele de ocazie deja înmatriculate în Austria care prezintă caracteristici tehnice similare nu sunt supuse unor asemenea cerințe în cazul unei noi înmatriculări, Republica Austria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 28 CE și 30 CE;
- obligarea Republicii Austria la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Articolul 28 CE interzice restricțiile cantitative la import, precum și orice măsuri cu efect echivalent între statele membre. În sensul acestei dispoziții, constituie o măsură cu efect echivalent unei restricții cantitative la import orice reglementare a statelor membre de natură să constituie, în mod direct sau indirect, efectiv sau potențial, un obstacol în calea schimburilor intracomunitare.

Potrivit dispozițiilor austriece în materia circulației automobilelor, nu se permite înmatricularea autovehiculelor de ocazie deja înmatriculate în alt stat membru, importate în Austria, dacă acestea nu îndeplinesc anumite cerințe ale legislației austriece în materie de emisii poluante și de emisii sonore, deși autovehiculele de ocazie deja înmatriculate în Austria care prezintă caracteristici tehnice similare nu sunt supuse unor asemenea cerințe în cazul unei noi înmatriculări. Acest aspect ar constitui o neînde-

plinire, de către Republica Austria, a obligațiilor care îi revin în temeiul articolelor 28 CE și 30 CE.

O reglementare națională care condiționează prima înmatriculare pe teritoriul național a unui autovehicul deja înmatriculat în alt stat membru de respectarea anumitor cerințe în materie de emisii poluante și de emisii sonore, care sunt mai restrictive decât cele impuse de dreptul comunitar derivat, poate constitui un obstacol în calea schimburilor intracomunitare. Mai mult, astfel de restricții privind schimburile intracomunitare discriminatează produsele străine, în măsura în care asemenea cerințe mai restrictive nu sunt aplicate autovehiculelor de ocazie deja înmatriculate pe teritoriul național în cazul unei noi înmatriculări, în urma transferului proprietății. În plus, dispozițiile naționale austriace în cauză nu ar prevedea nici retragerea din circulație a autovehiculelor deja înmatriculate care nu îndeplinesc cerințele în materie de emisii poluante și emisii sonore, cerințe care se aplică numai în cazul înmatriculării autovehiculelor importate.

Aplicabilitatea dispozițiilor tratatului privind libera circulație a mărfurilor nu este exclusă în speță de existența altor norme specifice. În primul rând, dispozițiile directivelor 93/59/CEE și 92/97/CEE, care stabilesc standardele în materie de emisii poluante și de emisii sonore ale autovehiculelor și la care face referire legislația austriacă în ceea ce privește valorile limită care trebuie respectate, nu s-ar aplica acelor autovehicule aflate deja în circulație în alt stat membru anterior datei de intrare în vigoare stabilite în directivele menționate. În al doilea rând, nu ar putea fi invocat punctul 1 din Anexa II la Acordul SEE într-o materie reglementată exclusiv de dreptul comunitar, precum importul în Austria al autovehiculelor dintr-un alt stat membru, import efectuat într-un moment în care atât Austria cât și statul membru respectiv erau deja membre ale Comunității.

Restricțiile privind schimburile intracomunitare pot fi justificate numai de motivele prevăzute în mod expres la articolul 30 CE sau de alte motive imperative de interes public. Într-o asemenea situație, dispozițiile restrictive trebuie să fie corespunzătoare, necesare și proporționale, iar restricțiile care rezultă nu trebuie să constituie un mijloc de discriminare arbitrară și nici o restricție disimulată în schimburile dintre statele membre.

În ceea ce privește restricția menționată, nu există nicio justificare corespunzătoare. Nu s-ar putea accepta invocarea unor motive privind protecția sănătății sau a mediului pentru refuzarea înmatriculării unor autovehicule de import în condițiile în care autovehiculele de ocazie asemănătoare din punct de vedere tehnic deja înmatriculate pe teritoriul național sunt exceptate de la obligația respectării unor asemenea cerințe în cazul unei noi înmatriculări în urma transferului proprietății. În plus, în opinia Comisiei, ar exista măsuri mai puțin restrictive pentru a asigura tranziția către autovehicule mai puțin poluante din punctul de vedere al emisiilor și al nivelului sonor. Pe de altă parte, realizarea obiectivelor în materie de protecție a sănătății și a mediului prin impunerea de condiții numai vehiculelor de import nu ar fi compatibilă cu principiul liberei circulații a mărfurilor.

Recurs introdus la 27 noiembrie 2007 de Philippe Combescot împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 12 septembrie 2007 în cauza T-249/04, Combescot/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-525/07 P)

(2008/C 37/15)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurrent: Philippe Combescot (reprezentanți: A. Maritati și V. Messa, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurrentului

- declararea de către Curte, prin modificarea hotărârii pronunțate de Tribunalul de Primă Instanță în data de 12 septembrie 2007 în cauza T-249/04, a ilegalității raportul privind evoluția carierei redactat de domnul M., în pofida incompatibilității absolute de a exercita funcția de superior ierarhic însărcinat cu evaluarea activității profesionale a domnului Combescot, după cum a procedat în realitate. Incompatibilitate izvorâtă din situația de adversitate gravă și iremediabilă existentă între recurrent și superiorul său ierarhic, în final recunoscută implicit chiar de domnul M.; în consecință, recunoașterea dreptului domnului Combescot la despăgubirea prejudiciilor suferite, pe plan moral și pe planul sănătății fizice și mentale, precum și pe planul vieții profesionale și al carierei, care urmează a fi stabilit, dar nu la mai puțin de 100 000 de euro.
- obligarea la plata cheltuielilor de judecată și a onorariilor aferente procesului.

Motivele și principalele argumente

Litigiul privește redactarea considerată legală a raportului privind evoluția carierei pentru perioada 1 iulie 2001-31 decembrie 2002 (în continuare REC). Recurrentul contestă concluziile la care a ajuns Tribunalul și susține că REC este nelegal întrucât este redactat de domnul M. care nutrește o profundă aversiune față de domnul Combescot întrucât acesta din urmă a denunțat nereguli grave de administrare săvârșite în cadrul Delegației din Guatemala, chiar de către sus-menționatul domn M. Într-adevăr, în urma acestor denunțuri, Comisia a trimis în Guatemala o inspecție și ulterior, în urma reclamației depuse de domnul Combescot în data de 20 septembrie 2004 OLAF a decis să deschidă o investigație finalizată prin raportul final din 30 mai 2006 (în continuare Raportul OLAF), după ce dosarul din prezentul proces, alături de raportul redactat de Comisia de inspecție trimisă în 2002. Prin recursul formulat, apărătorii domnului Combescot solicită Curții modificarea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene în măsura în care exclude ilegalitatea REC și, prin urmare, exclude faptul că recurrentul are dreptul la despăgubirea solicitată a prejudiciului. Așadar, prin recurs se solicită Curții de Justiție constatarea și declararea faptului că lui Philippe Combescot i-au fost cauzate pe lângă prejudicii privind imaginea profesională, prejudicii grave în ceea ce privește cariera, în urma redactării parțiale și prin urmare greșite, și oricum ilegale a REC pentru perioada

2001-2002; și că, oricum, aprecierea din REC, care se încadrează într-un context mai amplu de abuzuri și de comportamente jignitoare din partea superiorilor ierarhici, a cauzat suferință și frământare interioară care, ulterior, s-a aflat la originea unei stări depresive grave, după cum atestă înscrisurile, și, în special, după cum atestă Comisia prin medicii săi consultanți de încredere. Oricum, se solicită Curții aprecierea globală a împrejurărilor de fapt ale cauzei, considerându-le pe toate relevante în vederea declarării ilegalității REC și, deci, a afirmării dreptului recurrentului la despăgubirea prejudiciului suferit.

Se denunță incoerența hotărârii Tribunalului în care se reține că obiectivele de independență și integritate trebuie considerate obligatorii în orice situație în care angajatul trebuie să exprime o opinie cu privire la o practică anume și, totuși, acesta nu trebuie să se afle într-o situație personală care, independent de serenitatea și de corectitudinea efectivă a aprecierii, poate apărea în ochii terților drept o situație lipsită de independență și de obiectivitate; și cu toate acestea, ajunge, în cazul domnului M., la concluzii total incomprehensibile. De asemenea se denunță incoerența hotărârii în măsura în care recunoaște că inițiativele asumate de domnul Combescot, odată numit în funcția de consilier rezident în Guatemala, creaseră o situație cel puțin neplăcută pentru domnul M., dar, în pofida acestui fapt, în hotărâre se reține că această împrejurare nu a fost de natură să îl pună pe domnul M. într-o situație de incompatibilitate totală în ceea ce privește sarcina de evaluare, potrivit principiului imparțialității și al neutralității. Este evidențiat faptul că redactarea REC constă în manifestarea unei aprecieri discreționare, astfel încât nicio apreciere de valoare nu are o importanță determinantă față de evaluarea în sine și nu permite a se confirma și/sau dezminți situația de fapt inițială și anume că domnul M. a efectuat aprecierea din REC deși se afla într-o situație de adversitate evidentă și gravă față de domnul Combescot. Cu privire la acest fapt, se subliniază că prezența unei persoane întru totul străine de relația dintre domnul Combescot și domnul M., în calitate de coevaluator, nu poate fi invocată drept circumstanță decisivă. Astfel este abordat în mod punctual aspectul conținutului REC. În final se insistă pentru admiterea probelor propuse.

Recurs introdus la 27 noiembrie 2007 de Philippe Combescot împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 12 septembrie 2007 în cauza T-250/04, Combescot/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-526/07 P)

(2008/C 37/16)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurrent: Philippe Combescot (reprezentanți: A. Maritati și V. Messa, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurentului

- Constatarea de către Curte, cu modificarea hotărârii pronunțate de Tribunalul de Primă Instanță la 12 septembrie 2007, în cauza T-250/04, a existenței de prejudicii profesionale și asupra sănătății ca urmare a excluderii ilegale a cererii domnului Combescot de participare la concursul pentru repartizarea postului de șef de delegație în Columbia, precum și definirea în mod diferit a prejudiciului moral, efectuând în consecință evaluarea corespunzătoare a despăgubirilor datorate și, în acest sens, admiterea concluziilor deja prezentate la judecata în primă instanță, confirmate în prezenta cerere astfel: „recunoașterea faptului că domnul Combescot a suferit prejudicii în ceea ce privește imaginea și reputația sa profesională, cu grave repercusiuni asupra echilibrului său psihologic, cauzate de excluderea în mod ilegal din concurs, acordarea sumei de 100 000,00 euro, în favoarea domnului Combescot, cu titlul de despăgubiri”.
- obligarea la plata cheltuielilor de judecată și a onorariilor aferente procesului.

Motivele și principalele argumente

Recursul este îndreptat împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene (Camera a doua) pronunțate la 12 septembrie 2007 în cauza T-250/04, inițiată prin acțiunea funcționarului Philippe Combescot împotriva Comisiei Comunităților Europene.

Acțiunea privește excluderea domnului Philippe Combescot, în acel moment consilier rezident în Guatemala, din concursul COM/091/03 pentru ocuparea postului de șef de delegație în Columbia (denumită în continuare „decizia de excludere”).

Tribunalul consideră decizia ilegală și, în consecință, aptă să justifice cererea de despăgubire a prejudiciului înaintată de reclamant, dar exclude totuși existența unor aspecte privind prejudiciul profesional și asupra sănătății și se limitează la recunoașterea unui prejudiciu moral, nici acesta mai bine precizat, pentru care acordă în favoarea funcționarului despăgubiri în cuantum de 3 000,00 de euro.

Prin prezentul act de recurs, apărătorii domnului Combescot solicită Curții modificarea deciziei Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene în măsura în care exclude existența prejudiciului profesional și asupra sănătății și, prin urmare, determină acordarea de despăgubiri reținând ca existent numai prejudiciul moral invocat și, în consecință, constatarea faptului că funcționarul, ca urmare a excluderii în mod ilegal din concurs, a suferit prejudicii vădite în ceea ce privește cariera, precum și în ceea ce privește imaginea profesională și că, în orice caz, decizia de excludere a cauzat suferință și frământare interioară care, ulterior, s-au aflat la originea unei stări depresive grave, după cum atestă înscrisurile, și, în special, după cum atestă Comisia prin specialiștii săi de încredere. În orice caz, se solicită Curții aprecierea globală a împrejurărilor de fapt ale cauzei, considerându-le pe toate relevante în vederea evaluării — fie și pe baza unor criterii de echitate — a prejudiciului moral într-un cuantum mai mare, direct proporțională inclusiv cu perspectivele de carieră de care a fost privat funcționarul prin decizia de excludere și cu consecințele grave ușor de intuit pe care aceasta le-a determinat.

Așadar, se insistă asupra cererii de despăgubire a prejudiciului, astfel cum este aceasta formulată în concluziile prezentate în acțiunea introductivă a prezentei cauze.

Se contestă concluziile la care ajunge Tribunalul în legătură cu lipsa lipsa caracterului cert al prejudiciului profesional, evidențiindu-se, totodată, că nu au fost niciodată comunicate recurentului, care formulase și cerere în acest sens, informații privind criteriile selective aplicate de Comisie pentru numirea șefului de delegație în Columbia.

În ceea ce privește repararea prejudiciului fizic, dovada efectului conduitei ilegite asupra stării de sănătate a domnului Combescot rezultă din legătura temporală dintre acestea. Excluderea din concurs este, de altfel, ultimul dintr-o serie de comportamente abuzive din partea Comisiei în raport cu funcționarul. În final, cu privire la determinarea prejudiciului moral, se solicită o evaluare corespunzătoare a acestuia, care să țină cont de consecințele nocive precum anxietate, stres, dar și de suferințele suportate de funcționar ca urmare a excluderii din concurs.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberster Gerichtshof (Austria) la 28 noiembrie 2007 — Choclodefabriken Lindt & Sprüngli AG/Franz Hauswirth GmbH

(Cauza C-529/07)

(2008/C 37/17)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberster Gerichtshof

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Choclodefabriken Lindt & Sprüngli AG

Pârâtă: Franz Hauswirth GmbH

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că solicitantul unei mărci comunitare trebuie considerat ca fiind de rea-credință atunci când la momentul înregistrării are cunoștință de faptul că un concurent utilizează în (cel puțin) un stat membru un semn identic sau atât de similar încât poate conduce la confuzie pentru produse sau servicii identice ori similare, iar acesta înregistrează marca pentru a putea să împiedice pe concurent să utilizeze marca în continuare?

2) În caz de răspuns negativ la prima întrebare:

Solicitantul unei mărci trebuie considerat ca fiind de re-credință atunci când înregistrează marca pentru a putea să împiedice pe concurent să utilizeze marca în continuare, deși la momentul înregistrării solicitantul are sau ar trebui să aibă cunoștință de faptul că acest concurent a dobândit un „drept util” prin utilizarea unui semn identic sau similar pentru produse sau servicii identice sau atât de similare încât pot conduce la confuzie?

3) În caz de răspuns afirmativ la prima sau la a doua întrebare:

Trebuie exclusă reaua-credință atunci când, pentru semnul său, solicitantul a dobândit deja o notorietate comercială și, astfel, o protecție în virtutea dreptului concurenței loiale?

(¹) JO L 11, p. 1, Ediție specială 17/vol. 1, p. 146.

Acțiune introdusă la 29 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Portugheză

(Cauza C-530/07)

(2008/C 37/18)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: S. Pardo Quintillán și G. Braga da Cruz, agenți)

Pârâtă: Republica Portugheză

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin:

- nechiparea cu sisteme de colectare, în termenele prevăzute la articolul 3 din Directiva 91/271/CEE a Consiliului din 21 mai 1991 privind tratarea apelor urbane reziduale (¹), a aglomerărilor Angra do Heroísmo, Bacia do Rio Uima (Fiães de S. Jorge), Costa de Aveiro, Covilhã, Espinho/Feira, Fátima, Ponta Delgada, Ponte de Lima, Póvoa do Varzim/Vila do Conde, Santa Cita, Vila Real de Santo António, Viana do Castelo — Cidade y Vila Real și
- neasigurarea faptului că apele urbane reziduale provenite din aglomerările Alto Nabão, Alverca, Bacia do Rio Uima (Fiães de S. Jorge), Carvoeiro, Costa da Caparica/Trafaria, Costa de Aveiro, Costa Oeste, Covilhã, Espinho/Feira, Fátima, Fundão/Alcaria, Lisboa, Matosinhos, Milfontes, Moledo/Âncora/Afife, Nazaré/Famalicão, Pedrógão Grande, Ponta delgada, Ponte de Lima, Póvoa de Varzim/Vila do Conde, Santa Cita, Vila Nova de Gaia/Douro Nordeste, Vila Real de Santo António, Viana do Castelo — Cidade, Vila Franca de Xira și Vila Real fac obiectul

unei tratări secundare sau echivalente, în termenele prevăzute la articolul 4 din aceeași directivă,

Republica Portugheză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 3 și 4 din Directiva 91/271/CEE a Consiliului din 21 mai 1991 privind tratarea apelor urbane reziduale, menționată anterior;

— obligarea Republicii Portugeze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Statele membre trebuiau să vegheze ca toate aglomerările să fie echipate cu sisteme de colectare a apelor urbane reziduale, până la 31 decembrie 2000, pentru cele al căror echivalent-locuitor (EL) este mai mare de 15 000 și până la 31 decembrie 2005, pentru cele al căror EL se situează între 2 000 și 15 000.

Pe de altă parte, articolul 4 din directiva menționată prevede următoarele:

„(1) Statele membre veghează ca apele urbane reziduale care intră în sistemele de colectare, înainte de a fi evacuate, să facă obiectul unei tratări secundare sau echivalente, în următoarele împrejurări:

- până la 31 decembrie 2000, pentru toate evacuările care provin de la aglomerări cu EL mai mare de 15 000;
- până la 31 decembrie 2005, pentru toate evacuările care provin de la aglomerări cu EL cuprins între 10 000 și 15 000;
- până la 31 decembrie 2005, pentru evacuările în apele dulci și în estuare, care provin de la aglomerări cu EL cuprins între 2 000 și 10 000.

[...]”

(¹) JO L 135, p. 40, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 43.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberster Gerichtshof (Austria) la 29 noiembrie 2007 — Fachverband der Buch- und Medienwirtschaft/LIBRO Handlungsgesellschaft

(Cauza C-531/07)

(2008/C 37/19)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberster Gerichtshof

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Fachverband der Buch- und Medienwirtschaft

Pârâtă: LIBRO Handelsgesellschaft mbH

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 28 CE trebuie interpretat în sensul că se opune, *in sine*, aplicării dispozițiilor naționale care impun numai importatorilor de cărți în limba germană, stabilirea și aducerea la cunoștința publicului, pentru cărțile importate pe teritoriul național, a unui preț de vânzare cu caracter obligatoriu pentru vânzătorul final, în condițiile în care acest preț nu poate fi inferior, după deducerea taxei pe valoarea adăugată, prețului de vânzare finală stabilit sau recomandat de editor pentru statul de publicare sau prețului de vânzare finală recomandat pentru teritoriul național de către un editor care nu își are sediul pe teritoriul unui stat semnatar al Acordului privind Spațiul Economic European (SEE), dar există o excepție de la această regulă, potrivit căreia importatorul care cumpără, într-un stat care este parte la SEE, la un preț inferior prețului de achiziție obișnuit, poate vinde la un preț inferior prețului stabilit sau recomandat de către editor pentru statul de publicare — în cazul reimporturilor, prețului stabilit de către editorul național — proporțional cu avantajul comercial obținut?
- 2) În cazul în care răspunsul la prima întrebare este pozitiv:

Impunerea prin legislația națională a unui preț al cărților care este în sine incompatibilă cu articolul 28 CE, potrivit primei întrebări, — în orice caz și ca modalitate de vânzare care aduce atingere liberei circulații a mărfurilor —, a cărei finalitate este definită într-un mod foarte general prin necesitatea de a ține cont „de specificitatea cărții ca produs cultural, de interesul consumatorului ca prețul cărților să fie rezonabil și de realitățile economice ale industriei cărții” este justificată în temeiul articolului 30 CE sau al articolului 151 CE, de exemplu prin interesul general în promovarea producției de carte, a diversificării titlurilor cu prețuri reglementate și a diversificării comercianților de cărți — în pofida lipsei de date empirice care să poată demonstra că un sistem legal de impunere a prețurilor pentru cărți este un mijloc adecvat în vederea atingerii obiectivelor astfel urmărite?

- 3) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

Impunerea unui preț al cărților prin legislația națională, avută în vedere la prima întrebare, este compatibilă cu articolul 3 alineatul (1) litera (g) CE și cu articolele 10 CE și 81 CE, cu toate că acest sistem a succedat și a înlocuit, fără întrerupere cronologică sau materială, sistemul anterior prin care comercianții de cărți aveau obligația contractuală de a practica prețurile stabilite de editori pentru produsele industriei de imprimare (sistemul „Sammelrevers” din 1993)?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberster Gerichtshof (Austria) la 29 noiembrie 2007 — Falco Privatstiftung și Thomas Rabitsch/Gisela Weller-Lindhorst

(Cauza C-533/07)

(2008/C 37/20)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberster Gerichtshof

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch

Pârâtă: Gisela Weller-Lindhorst

Întrebările preliminare

- 1) Un contract în temeiul căruia titularul unui drept de proprietate intelectuală autorizează cealaltă parte contractantă să utilizeze acest drept (contract de licență) constituie un contract de „prestare de servicii” în sensul articolului 5 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (Regulamentul Bruxelles I) (1)?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea 1):
 - 2.1) Serviciul este furnizat în orice loc al unui stat membru în care este permisă utilizarea dreptului conform contractului și în care acesta este efectiv utilizat?
 - 2.2) Ori serviciul este furnizat acolo unde licențiatorul este domiciliat sau, după caz, la sediul principal al acestuia?
 - 2.3) În cazul în care răspunsul la întrebarea 2.1) și răspunsul la întrebarea 2.2) sunt afirmative, instanța competentă în aceste cazuri este de asemenea competentă să statueze asupra redevențelor care rezultă din utilizarea dreptului în alt stat membru sau într-un stat terț?
- 3) În cazul în care răspunsul la întrebarea 2.1) sau răspunsurile la întrebările 2.1) și 2.2) sunt negative: competența cu privire la plata redevențelor în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (a) și (c) din Regulamentul Bruxelles I se mai determină în conformitate cu principiile care decurg din jurisprudența Curții de Justiție cu privire la articolul 5 alineatul (1) din Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (Convenția de la Bruxelles)?

(1) JO L 12, p. 1, Ediție specială, 19, vol. 3, p. 74.

Recurs introdus la 30 noiembrie 2007 de William Prym GmbH & Co. KG și Prym Consumer GmbH împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) din 12 septembrie 2007 în cauza T-30/05, William Prym GmbH & Co. KG și Prym Consumer GmbH & Co. KG/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-534/07 P)

(2008/C 37/21)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurente: William Prym GmbH & Co. KG și Prym Consumer GmbH (reprezențanți: H.-J. Niemeyer și C. Herrmann, Rechtsanwälte)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurentelor

1. Anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 12 septembrie 2007 în cauza T-30/05 în măsura în care afectează recurentele,
2. anularea Deciziei Comisiei C(2004)4221 final din 26 octombrie 2004 (cauza COMP/F-1/38.338 — PO/Nadeln) în măsura în care afectează recurentele,

în subsidiar, anularea sau reducerea amenzii aplicate recurentelor prin articolul 2 din această decizie,
3. în subsidiar față de a doua concluzie, trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului de Primă Instanță,
4. obligarea părții din prima instanță la plata cheltuielilor de judecată pentru întreaga procedură.

Motivele și principalele argumente

- Tribunalul nu recunoaște faptul că separarea procedurii „articole de mercerie”, care era inițial unică, în procedurile „articole de mercerie: ace” și „articole de mercerie: închizători”, fără să prezinte motivele pentru această separare, încalcă dreptul la apărare al intimatelor, în special dreptul de a fi ascultat.
- Refuzând să determine dacă separarea procedurii „articole de mercerie” a fost ilegală din cauza faptului că încălcarea în cauză a fost unică și continuă, Tribunalul de Primă Instanță a încălcat interdicția denegării de dreptate și dreptul fundamental la protecție juridică.

- Tribunalul de Primă Instanță a considerat greșit că nu a existat o încălcare a obligației de motivare în sensul articolului 253 CE. Acesta a săvârșit o eroare de drept considerând că nu are valoare juridică analiza inadecvată a Comisiei în legătură cu dimensiunile piețelor identificate a fi relevante în speță și cu efectele concrete ale încălcării pe piață.
- Tribunalul de Primă Instanță a încălcat Orientările privind calcularea cuantumului amenzilor. Acesta a determinat gravitatea încălcării numai în raport cu forma abstractă a încălcării și a considerat cuantumul minim al unei categorii agravate ca fiind cuantumul minim al amenzii care nu poate fi redus. Tribunalul a refuzat de asemenea să considere încetarea voluntară a încălcării drept o circumstanță atenuantă și astfel a încălcat principiile statului de drept și egalității de tratament.
- În sfârșit, Tribunalul a încălcat principiul proporționalității. Pentru stabilirea gravității încălcării, acesta a aplicat Orientările privind calcularea cuantumului amenzilor într-un mod la fel de formal și de unilateral în detrimentul recurentelor ca al părții din prima instanță. În plus, Tribunalul nu a realizat o apreciere cumulativă a tuturor circumstanțelor cauzei, pe care o impune principiul proporționalității, ci a analizat proporționalitatea amenzii numai în raport cu criteriul unice apreciate separat.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italia) la 3 decembrie 2007 — Assitur Srl/Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano

(Cauza C-538/07)

(2008/C 37/22)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Assitur Srl

Pârâtă: Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano

Întrebarea preliminară

Articolul 29 din Directiva 92/50/CE ⁽¹⁾, prin faptul că prevede șapte cazuri de excludere de la participarea la contractele de achiziții publice de servicii, introduce un „*numerus clausus*” de cazuri de excludere și, prin urmare, se opune ca articolul 10 alineatul 1 bis din Legea nr. 109/94 (în prezent înlocuit de articolul 34 ultimul alineat din Decretul legislativ nr. 163/06) să stabilească interdicția de participare simultană la procedura de atribuire a unui contract de achiziții publice pentru întreprinderile care se află într-un raport de control între ele?

⁽¹⁾ JO L 209, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 50.

Acțiune introdusă la 30 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Italiană**(Cauza C-539/07)**

(2008/C 37/23)

*Limba de procedură: italiana***Părțile**

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: E. Montaguti și A. Nijenhuis, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- constatarea faptului că, prin nepunerea la dispoziția autorităților chemate să intervină în caz de urgență a informațiilor privind localizarea apelului, în limitele posibilităților tehnice, pentru toate apelurile la numărul de apel de urgență unic european „112”, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 26 alineatul (3) din Directiva 2002/22/CE ⁽¹⁾;
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul pentru transpunerea Directivei 2002/22/CE a expirat la 24 iulie 2003.

⁽¹⁾ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) (JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213).

Acțiune introdusă la 30 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Italiană**(Cauza C-540/07)**

(2008/C 37/24)

*Limba de procedură: italiană***Părțile**

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: R. Lyal și A. Aresu, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- Constatarea că, prin menținerea în vigoare a unui regim fiscal mai oneros pentru dividendele distribuite societăților stabilite în alte state membre și în statele părți la Acordul privind Spațiul Economic European față de cel aplicabil dividendelor naționale, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 56 CE și 40 din Acordul privind Spațiul Economic European referitoare la libera circulație a capitalurilor între statele membre și între statele părți la respectivul acord și nici obligațiile care îi revin în temeiul articolului 31 din același acord, referitor la libertatea de stabilire între statele părți la acest acord;
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia se referă la legislația italiană în vigoare în materie, care poate avea ca origine și convențiile, care supune distribuția dividendelor către societăți neitaliene (mai exact dividendele care ies) unui tratament fiscal evident mai puțin favorabil decât cel aplicabil distribuirii de dividendelor către societăți italiene (mai exact, dividendele naționale).

În opinia Comisiei Europene, o astfel de legislație — pe care guvernul italian se pregătește oricum să o reformeze — pare contrară principiului liberei circulații a capitalurilor, în măsura în care ar avea un efect negativ asupra profitului și asupra deciziilor privind investițiile ale asociațiilor nerezidenți ai societăților italiene, făcând în același timp mai dificilă pentru aceste societăți acumularea de capital în străinătate. Totuși, trebuie să se constate o încălcare vădită a articolului 56 CE, care interzice orice restricții privind circulația capitalurilor între statele membre, și a articolului 40 din Acordul SEE, care instituie în același mod această libertate între statele părți la acord.

În plus, tot în opinia Comisiei Europene, o astfel de legislație ar putea fi de asemenea contrară dreptului de stabilire, reglementat de articolul 31 din Acordul SEE, prin faptul că este susceptibilă de a fi aplicată și participațiilor de control la societăți italiene ale unor societăți stabilite în statele părți la acest acord, participații cărora nu le este aplicabil regimul fiscal armonizat al Directivei 90/435/CEE ⁽¹⁾.

În cadrul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, Comisia Europeană a avut ocazia de a examina argumentele în apărare formulate de Republica Italiană pentru a justifica respectiva legislație și a apreciat că nu erau potrivite pentru atingerea acestui scop. Totodată, guvernul italian și-a anunțat recent intenția de a reforma respectiva legislație pentru ca aceasta să devină conformă cu dreptul comunitar: acțiunea care tocmai a fost introdusă ar putea accelera acest proces de reformă.

(¹) JO L 225, 20.8.1990, p. 6, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 92.

Recurs introdus la 30 noiembrie 2007 de Imagination Technologies Ltd împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a treia) pronunțate la 20 septembrie 2007 în cauza T-461/04, Imagination Technologies Ltd/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI)

(Cauza C-542/07 P)

(2008/C 37/25)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Imagination Technologies Ltd (reprezentant: M. Edborough, Barrister)

Cealaltă parte în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

- anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță;
- obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului la Curtea de Justiție și acțiunii la Tribunalul de Primă Instanță.

Motivele și principalele argumente

Recurenta arată că cererea de înregistrare a mărcii comunitare nr. 2396075 pentru marca verbală PURE DIGITAL („cererea”) nu contravine nici articolului 7 alineatul (1) litera (b), nici articolu-

lului 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 40/94 al Consiliului, deoarece aceasta a dobândit caracter distinctiv din momentul depunerii cererii. Recurenta susține că analiza dreptului aplicabil de către Tribunalul este eronată: acesta a comis o eroare în special prin faptul că nu a considerat că o utilizare după data depunerii era relevantă în vederea aprecierii caracterului distinctiv dobândit.

Pe cale de consecință, Tribunalul a respins în mod eronat acțiunea cu care a fost sesizat. Prin urmare, se solicită admiterea prezentului recurs împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță. Recurenta solicită, de asemenea, rambursarea cheltuielilor efectuate în cadrul prezentei proceduri de recurs și în cadrul procedurii la Tribunalul de Primă Instanță.

Acțiune introdusă la 3 decembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Belgiei

(Cauza C-543/07)

(2008/C 37/26)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentant: M. van Beek, agent)

Pârât: Regatul Belgiei

Concluziile reclamantei

- constatarea faptului că prin neadoptarea sau, în orice caz, a faptului că nu a comunicat Comisiei actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2002/73/CE (¹) a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 de modificare a Directivei 76/207/CEE a Consiliului privind punerea în aplicare a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în ceea ce privește accesul la încadrarea în muncă, la formarea și promovarea profesională, precum și condițiile de muncă, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul directivei;
- obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul pentru transpunerea directivei în dreptul intern a expirat la 5 octombrie 2005.

(¹) JO L 269, p. 15, Ediție specială 05/vol. 6, p. 143.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Polonia) la 4 decembrie 2007 — Uwe Rüffler/Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu

(Cauza C-544/07)

(2008/C 37/27)

Limba de procedură: poloneza

Instanța de trimitere

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Uwe Rüffler

Pârât: Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu

Întrebarea preliminară

Articolul 12 primul paragraf, precum și articolul 39 alineatele (1) și (2) din Tratatul de instituire a Comunităților Europene trebuie interpretate în sensul că se opun dispoziției naționale din articolul 27b din Legea din 26 iulie 1991 cu privire la impozitul pe venit (ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych) potrivit căreia dreptul de a deduce din impozitul pe venit cuantumul cotizațiilor la asigurările de sănătate obligatorii este limitat la cotizațiile plătite în conformitate cu dispozițiile naționale, în cazul în care un rezident plătește cotizația la asigurările de sănătate obligatorii într-un alt stat membru din venitul impozitat în Polonia?

Recurs introdus la 8 decembrie 2007 de Akzo Nobel Chemicals Ltd, Akros Chemicals Ltd împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera întâi) pronunțate la 17 septembrie 2007 în cauza T-253/03: Akzo Nobel Chemicals Ltd și Akros Chemicals Ltd/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-550/07 P)

(2008/C 37/28)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurente: Akzo Nobel Chemicals Ltd, Akros Chemicals Ltd (reprezențanți: C. Swaak, avocat, M. Mollica și M. van der Woude, avocați)

Celelalte părți în proces: Comisia Comunităților Europene, Council of the Bars and Law Societies of the European Union, Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten, Association européenne des juristes d'entreprise (AEJE), American Corporate Counsel Association (ACCA) — European Chapter, International Bar Association

Concluziile recurentelor

Recurentele solicită Curții:

- Anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (TPI) din 17 septembrie 2007 pronunțată în cauza T-253/03, în măsura în care a respins cererea de aplicare a regimului de protecție legală pentru comunicările cu avocatul societății Akzo Nobel;
- anularea deciziei de respingere a Comisiei din 8 mai 2003, în măsura în care a refuzat restituirea corespondenței prin e-mail cu avocatul societății Akzo Nobel (ce face parte din seria B a documentelor);
- obligarea Comisiei Comunităților Europene la plata cheltuielilor de judecată aferente acestui recurs și a celor aferente procedurii la TPI, în măsura în care acestea privesc motivul invocat în prezentul recurs.

Motivele și principalele argumente

Recurentele susțin că, prin respingerea acestei cereri, TPI a încălcat dreptul comunitar. În special, recurentele afirmă că, prin aplicarea strictă a unei interpretări parțiale și literale a câtorva puncte din hotărârea AM&S Europe/Comisia (¹), TPI:

1. a dat o interpretare incorectă a principiului protecției legale, astfel cum este explicat în cauza AM&S, încălcând în acest mod principiul egalității (secțiunea B);

2. în subsidiar, prin refuzul de a reinterpreta principiul protecției legale ținând cont de evoluțiile semnificative din domeniul juridic, a încălcat principiul general al protecției dreptului la apărare și pe cel al securității juridice (secțiunea C); și
3. în continuare în subsidiar, a încălcat articolul 5 CE (principiul atribuirii de competențe) și principiul autonomiei procedurale naționale (secțiunea D).

(¹) Cauza 155/79, Rec., 1982, p. 1575.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Conseil d'État (Franța) la 11 decembrie 2007 — Commune de Sausheim/Pierre Azelvandre

(Cauza C-552/07)

(2008/C 37/29)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Commune de Sausheim

Pârât: Pierre Azelvandre

Întrebările preliminare

- 1) Prin „locul în care se va produce diseminarea organismelor modificate genetic”, care, potrivit articolului 19 din Directiva 90/220/CEE (¹) a Consiliului din 23 aprilie 1990 privind diseminarea deliberată în mediu a organismelor modificate genetic, nu poate să rămână confidențial, trebuie să se înțeleagă parcela înscrisă în registrul cadastral, sau o zonă geografică mai extinsă care corespunde fie comunei pe teritoriul căreia intervine diseminarea, fie unei zone și mai întinse (canton, departament)?
- 2) În ipoteza în care prin acest loc trebuie să se înțeleagă parcela înscrisă în registrul cadastral, poate fi opusă comunicării datelor cadastrale privind locul de diseminare o rezervă privind protecția ordinii publice sau a altor secrete protejate prin lege, în temeiul articolului 95 din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene devenită Comunitatea Europeană sau în temeiul Directivei 2003/4/CE (²) din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile

despre mediu, ori al unui principiu general de drept comunitar?

(¹) JO L 117, p. 15.

(²) Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului (JO L 41, p. 26, Ediție specială, 15/vol. 9, p. 200).

Acțiune introdusă la 13 decembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Franceză

(Cauza C-556/07)

(2008/C 37/30)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: M. Nolin și M. van Heezik, agenți)

Pârâtă: Republica Franceză

Concluziile reclamantei

- Constatarea că, prin faptul că a omis să controleze, să inspecteze și să supravegheze în mod satisfăcător activitatea de pescuit, în special în ceea ce privește interzicerea setcilor în derivă pentru capturarea anumitor specii, și că nu s-a asigurat că se iau măsuri adecvate împotriva celor care încălcă normele comunitare din domeniul utilizării setcilor în derivă, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 2 și al articolului 31 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 2847/1993 (¹) și al articolului 23 alineatele (1) și (2), al articolului 24 și al articolului 25 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 2371/2002 (²);
- obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul și principalele argumente

Prin acțiunea sa, Comisia îi reproșează pârâtei faptul că aplică în mod incorect reglementarea comunitară referitoare la pescuit. Această aplicare incorectă ar consta, pe de o parte, în faptul că autoritățile franceze nu consideră că „thonaille” este o setcă în derivă, în timp ce, datorită caracteristicilor sale tehnice, aceasta ar reprezenta tocmai o astfel de setcă interzisă prin reglementarea comunitară. Împrejurarea că această „thonaille” ar putea fi fixată cu ajutorul unei ancore plutitoare ar fi, în această privință, lipsită de relevanță în măsura în care fixarea respectivă nu ar implica faptul că aceasta nu ar putea pluti în derivă din cauza curenților marini sau a vântului, ci numai că este menținută prin flotoare și prin balast pentru optimizarea eficienței sale și pentru a se evita ca aceasta să se întindă orizontal imediat sub suprafață.

Néndeplinirea obligațiilor ar consta, pe de altă parte, în lipsa unui sistem de control eficient pentru respectarea interzicerii setcilor în derivă pentru capturarea anumitor specii și în faptul că nu s-a dat curs urmăririi încălcărilor constatate. Controalele ar avea ca obiect numai respectarea legislației naționale, mai puțin strictă decât legislația comunitară, iar sancțiunile aplicate în cazul nerespectării respectivei legislații ar fi ușoare și cu efect disuasiv redus.

(¹) Regulamentul (CEE) nr. 2847/93 al Consiliului din 12 octombrie 1993 de instituire a unui sistem de control aplicabil politicii comune din domeniul pescuitului (JO L 261, p. 1, Ediție specială, 04/vol. 2, p. 109).

(²) Regulamentul (CE) nr. 2371/2002 al Consiliului din 20 decembrie 2002 privind conservarea și exploatarea durabilă a resurselor piscicole în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului (JO L 358, p. 59, Ediție specială, 04/vol. 6, p. 237).

Acțiune introdusă la 17 decembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Elenă

(Cauza C-559/07)

(2008/C 37/31)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: M. Patakia și M. van Beek)

Pârâtă: Republica Elenă

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin menținerea în vigoare a prevederilor Codului elen al pensiilor civile și militare în ceea ce privește vârsta de pensionare diferită și condițiile de vechime în muncă minimă diferite pentru bărbați și pentru femei, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 141 CE;

— obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. După ce a examinat dispozițiile în vigoare ale Codul elen al pensiilor civile și militare, Comisia a constatat că acestea prevăd că femeile au dreptul să se pensioneze la o vârstă diferită de cea pentru bărbați și în condiții diferite în ceea ce privește vechimea în muncă minimă cerută.
2. În lumina jurisprudenței Curții, Comisia consideră că respectivele pensii, care sunt plătite de către angajator fostului angajat ca o consecință a raportului de muncă dintre aceștia, reprezintă remunerație în sensul art. 141 CE. În plus, datorită caracterului specific al respectivelor sisteme de pensii, care condiționează pensia de durata serviciului efectuat, precum și de salariul lucrătorului dinainte de pensionare, pensionarii beneficiari constituie, potrivit Comisiei, o „categorie specială de lucrători”, în condițiile în care metoda de finanțare și de gestionare a sistemului de pensii nu constituie un factor determinant pentru aplicarea articolului 141 CE.
3. De asemenea, potrivit Comisiei, nu sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea articolului 141 alineatul (4) CE, care prevede avantaje specifice menite să faciliteze exercitarea unei activități profesionale de către sexul mai slab reprezentat
În speță, aceste prevederi nu favorizează soluționarea problemelor cu care ar putea să se confrunte femeile în decursul carierei profesionale, ci, dimpotrivă, favorizează retragerea acestora de pe piața muncii.
4. În plus, justificarea invocată, întemeiată pe riscul de compromitere a funcționării aparatului de stat și pe adoptarea în consecință de prevederi tranzitorii, nu constituie, potrivit Comisiei, un argument convingător, deoarece, pe de o parte, consecințele economice care ar putea rezulta astfel pentru un stat membru nu justifică, în sine, limitarea în timp a aplicării normelor de drept comunitar și, pe de altă parte, Republica Elenă nu a demonstrat în mod substanțial ce reprezintă și în ce constă temuta compromitere a funcționării sistemului.
5. Prin urmare, Comisia susține că prin menținerea în vigoare a prevederilor Codului elen al pensiilor civile și militare în ceea ce privește vârsta de pensionare diferită și condițiile diferite de vechime în muncă minimă pentru bărbați și pentru femei, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 141 CE.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ

Ordonanța Tribunalului de Primă Instanță din 5 decembrie 2007 — Schering-Plough/Comisia Comunităților Europene și AEM

(Cauza T-133/03) ⁽¹⁾

(„Acțiune în anulare — Inadmisibilitate parțială — Interes de a acționa — Acțiune rămasă fără obiect — Lipsa necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei”)

(2008/C 37/32)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Schering-Plough Ltd (Bruxelles, Belgia) (reprezentanți: G. Berrisch și P. Bogaert, avocați)

Pârâte: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: H. Støvlbæk și M. Shotter, agenți) și Agenția Europeană pentru Evaluarea Medicamentelor (AEM) (reprezentanți: inițial N. Khan, agent, asistat de C. Sherliker, solicitor, ulterior C. Sherliker și T. Eicke, barrister)

Intervenientă în susținerea reclamantei: European Federation of Pharmaceutical Industries and Associations (EFPIA) (Geneva, Elveția) (reprezentanți: N. Rampal, U. Zinsmeister și D. Waelbroeck, avocați)

Obiectul

Cerere de anulare a actului din 14 februarie 2003 adoptat de AEM prin care aceasta refuză o modificare așa-zisă „de tip I” a denumirii formei farmaceutice „lyophilisat oral” „Allex 5 mg oral lyophilisate” în favoarea denumirii „Allex Reditabs 5 mg oral lyophilisate”.

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă în măsura în care este îndreptată împotriva Agenției Europene pentru Evaluarea Medicamentelor (AEM).
- 2) Nu este necesar să se pronunțe asupra fondului acțiunii în măsura în care este îndreptată împotriva Comisiei.
- 3) AEM suportă propriile cheltuieli de judecată.

4) *Schering-Plough Ltd* suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și cheltuielile de judecată efectuate de Comisie.

⁽¹⁾ JO C 171, 19.7.2003.

Ordonanța președintelui Tribunalului de Primă Instanță din 22 noiembrie 2007 — V/Parlamentul European

(Cauza T-345/05 R III)

(„Măsuri provizorii — Ridicarea imunității unui membru al Parlamentului European — Cerere de suspendare a executării — Lipsa fumus boni juris”)

(2008/C 37/33)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamant: V (reprezentanți: J. Lofthouse, C. Hayes, barristers, și M. Monan, solicitor)

Pârât: Parlamentul European (reprezentanți: H. Krück, D. Moore și M. Windisch, agenți)

Obiectul

Cerere având ca obiect reexaminarea primei și a celei de a doua cereri de măsuri provizorii respinse prin ordonanțele președintelui Tribunalului din 16 martie și din 27 iunie 2007, V/Parlamentul European, T-345/05 R și, respectiv, T-345/05 R II, nepublicate în Repertoriu.

Dispozitivul

- 1) Respinge cererea de măsuri provizorii.
- 2) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Ordonanța președintelui Tribunalului de Primă Instanță din 11 octombrie 2007 — MB Immobilien/Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-120/07 R)

(„Procedură privind măsurile provizorii — Ajutoare de stat în noile landuri — Obligație de recuperare — Cerere de suspendare a executării — Urgență — Evaluare comparativă a intereselor”)

(2008/C 37/34)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: MB Immobilien Verwaltungs GmbH (Neukirch, Germania) (reprezentant: G. Brüggem, avocat)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: K. Gross și T. Scharf, agenți)

Obiectul

Cerere de suspendare a executării Deciziei 2007/492/CE a Comisiei din 24 ianuarie 2007 privind ajutorul de stat C 38/2005 (ex NN 52/2004) acordat de Germania grupului Biria (JO L 183, p. 27)

Dispozitivul

- 1) Respinge cererea de măsuri provizorii.
- 2) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Ordonanța președintelui Tribunalului de Primă Instanță din 11 decembrie 2007 — FMC Chemical și alții/Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-349/07 R)

(„Măsuri provizorii — Directiva 91/414/CEE — Cerere de suspendare a executării — Admisibilitate — Lipsa urgenței”)

(2008/C 37/35)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: FMC Chemical SPRL (Bruxelles, Belgia), Satec Handelsgesellschaft mbH (Elmshorn, Germania), Belchim Crop Protection NV (Londerzeel, Belgia), FMC Foret SA (Sant Cugat de Valles, Spania), F&N Agro Slovensko spol. s.r.o. (Bratislava, Slovacia), F&N Agro Česká republika spol. s.r.o., (Praga, Republica Cehă), F&N Agro Polska sp. z o.o. (Varșovia, Polonia) și

FMC Corp. (Philadelphia, Pennsylvania, Statele Unite ale Americii) (reprezentanți: C. Mereu și K. Van Maldegem, avocați)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: L. Parpala și B. Doherty, agenți)

Obiectul

Cerere de suspendare a executării Deciziei 2007/415/CE a Comisiei din 13 iunie 2007 de neinclusiune a carbosulfanului în anexa I la Directiva 91/414/CEE a Consiliului și de retragere a autorizațiilor pentru produsele de protecție a plantelor care conțin această substanță (JO L 156, p. 28), până la pronunțarea hotărârii în acțiunea principală.

Dispozitivul

- 1) Respinge cererea de măsuri provizorii.
- 2) Cererea privind cheltuielile de judecată se va soluționa odată cu fondul.

Ordonanța președintelui Tribunalului de Primă Instanță din 11 decembrie 2007 — FMC Chemical și alții/Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-350/07 R)

(„Măsuri provizorii — Directiva 91/414/CEE — Cerere de suspendare a executării — Admisibilitate — Lipsa urgenței”)

(2008/C 37/36)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: FMC Chemical (Bruxelles, Belgia); Arysta Lifescience SAS (Noguères, Franța); Belchim Crop Protection NV (Londerzeel, Belgia); FMC Foret, SA (Sant Cugat de Valles, Spania); F&N Agro Slovensko spol. s.r.o. (Bratislava, Slovacia); F&N Agro Česká republika spol. s.r.o. (Praga, Republica Cehă); F&N Agro Polska sp. z o.o. (Varșovia, Polonia) și FMC Corp. (Philadelphia, Pennsylvania, Statele Unite ale Americii) (reprezentanți: C. Mereu și K. Van Maldegem, avocați)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: L. Parpala și B. Doherty, agenți)

Obiectul

Cerere de suspendare a executării Deciziei 2007/416/CE a Comisiei din 13 iunie 2007 privind neinclusiunea carbofuranului în anexa I la Directiva 91/414/CEE a Consiliului și retragerea autorizațiilor pentru produsele fitosanitare care conțin această substanță (JO L 156, p. 30) până la pronunțarea hotărârii în acțiunea principală

Dispozitivul

- 1) Respinge cererea de măsuri provizorii.
- 2) Cererea privind cheltuielile de judecată se va soluționa odată cu fondul.

**Acțiune introdusă la 27 noiembrie 2007 — BP Aromatics/
Comisia Comunităților Europene**

(Cauza T-429/07)

(2008/C 37/37)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamantă: BP Aromatics Ltd (Sunbury on Thames, Regatul Unit) (reprezentanți: A. Renshaw și G. Bushell, solicitors)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei atacate;
- obligarea pârâtei și a oricărei părți admise să intervină la plata cheltuielilor de judecată;
- adoptarea oricăror altor măsuri pe care Tribunalul le consideră necesare.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta solicită anularea Deciziei Comisiei C (2007) 3202 final din 10 iulie 2007 prin care Comisia a apreciat că ajutorul de stat notificat de autoritățile portugheze în favoarea Artensa (Artenius) pentru construirea unei noi uzine pentru producția de produse chimice este compatibil cu piața comună conform articolului 87 alineatul (3) litera (a) CE.

În susținerea acțiunii, reclamanta arată că articolele 87 CE și 88 CE, normele privind aplicarea acestora, anumite norme fundamentale de procedură și o serie de principii de drept comunitar au fost încălcate de către Comisie, în măsura în care aceasta:

- a interpretat și a aplicat în mod greșit Cadrul multisectorial privind ajutorul regional pentru proiecte mari de investiții 2002 ⁽¹⁾ care impune o examinare bazată pe piața SEE și nu pe piața mondială;
- a săvârșit o eroare vădită de apreciere concluzionând că piața relevantă pentru acidul tereftalic purificat este o piață

mondială, în condițiile în care, în opinia reclamantei, aceasta este o piață la nivelul SEE și

- a săvârșit o eroare vădită de apreciere concluzionând că partea relevantă de vânzări a Artensa va fi mai mică de 25 %, în condițiile în care de fapt aceasta va depăși 25 % la nivelul SEE.

Reclamanta susține că dacă ar fi fost efectuată de către Comisie o examinare detaliată și adecvată a pieței SEE pentru acidul tereftalic purificat, aceasta ar fi întâmpinat dificultăți serioase în a determina dacă ajutorul este compatibil cu piața comună, ceea ce ar fi antrenat necesitatea de a iniția procedura oficială de investigare în conformitate cu articolul 88 alineatul (2) CE.

Potrivit reclamantei, faptul că, în timpul examinării preliminare, Comisia a avut dificultăți serioase în analiza ajutorului și faptul că, prin urmare, aceasta ar fi trebuit să inițieze procedura oficială în conformitate cu articolul 88 alineatul (2) CE sunt confirmate de durata de timp care s-a scurs între notificarea din partea autorităților portugheze și adoptarea deciziei atacate.

Reclamanta susține în continuare că i-au fost încălcate drepturile procedurale, întrucât Comisia nu a inițiat, astfel cum ar fi trebuit să facă, o procedură oficială de investigare în conformitate cu articolul 88 alineatul (2) CE.

În final, reclamanta susține încălcarea de către Comisie a obligației acesteia de motivare în conformitate cu articolul 253 CE.

⁽¹⁾ Comunicarea Comisiei — Cadru multisectorial privind ajutorul regional pentru proiecte mari de investiții [notificată cu numărul C(2002) 315] (JO 2002, C 70, p. 8, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 29).

**Acțiune introdusă la 26 noiembrie 2007 — Gebr. Heller
Maschinenfabrik/OAPI — Fernández Martinez (HELLER)**

(Cauza T-431/07)

(2008/C 37/38)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: germana***Părțile**

Reclamantă: Gebr. Heller Maschinenfabrik GmbH (Nürtingen, Germania) (reprezentanți: W. Kessler și S. Baur, Rechtsanwälte)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Manuel Fernández Martinez (Alicante, Spania)

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 11 septembrie 2007 în cauza R 974/2006-2;
- respingerea opoziției formulate de către Manuel Fernández Martínez, cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul Camerei a doua de recurs;
- obligarea domnului Manuel Fernández Martínez, cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs, la plata cheltuielilor de judecată efectuate în procedura în fața diviziei de opoziții, în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI precum și în prezenta procedură.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: reclamanta.

Marca comunitară vizată: marca verbală „HELLER” pentru produse și servicii din clasele 7, 37 și 40 (cererea nr. 3 306 602).

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: Manuel Fernández Martínez.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: marca figurativă spaniolă „HELLER” pentru produse din clasa 7 (nr. 2 520 584).

Decizia diviziei de opoziție: admite opoziția și refuză înregistrarea.

Decizia camerei de recurs: respinge recursul.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 ⁽¹⁾, întrucât nu există niciun risc de confuzie între mărcile aflate în conflict.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială 17/vol. 1, p. 146).

Acțiune introdusă la 28 noiembrie 2007 — Volvo Trademark Holding/OAPI — Grebenshikova (SOLVO)

(Cauza T-434/07)

(2008/C 37/39)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Volvo Trademark Holding AB (Göteborg, Suedia) (reprezentanți: T. Dolde, V. von Bomhard, A. Renck, lawyers)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Elena Grebenshikova (Sankt-Petersburg, Rusia)

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei Camerei a doua de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din 2 august 2007 în cauza nr. R 1240/2006-2, și
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: Elena Grebenshikova.

Marca comunitară vizată: marca figurativă „SOLVO” pentru produse și servicii din clasele 9, 39 și 42 — cererea nr. 3 555 422.

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: reclamanta.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: mărcă verbală și figurativă comunitară și națională „VOLVO” pentru produse și servicii din clasele, între altele, 9 și 42

Decizia diviziei de opoziție: respinge opoziția în întregime.

Decizia camerei de recurs: respinge recursul.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) și alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 al Consiliului, întrucât mărcile în discuție sunt similare din punct de vedere vizual și fonetic și întrucât camera de recurs nu a luat în considerare toți factorii relevanți, inclusiv identitatea produselor vizate și notorietatea mărcii VOLVO.

Acțiune introdusă la 29 noiembrie 2007 — New Look/OAPI (NEW LOOK)

(Cauza T-435/07)

(2008/C 37/40)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: New Look Ltd (Weymouth, Regatul Unit) (reprezentanți: S. Malynicz, barrister, și M. Blair și K. Gilbert, solicitors)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei Camerei a doua de recurs din 3 septembrie 2007, pronunțată în cauza R 670/2007-2.
- suportarea de către OAPI a propriilor cheltuieli de judecată și a cheltuielilor de judecată efectuate de către reclamantă.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: marca verbală „NEW LOOK” pentru produse și servicii din clasele 3, 9, 14, 16, 18, 25, 26 și 35 — cererea nr. 2 932 606

Decizia examinatorului: respinge cererea.

Decizia camerei de recurs: respinge recursul.

Motivele invocate: Încălcarea articolului 7 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 al Consiliului, întrucât camera de recurs: i) a comis o eroare impunând reclamantei să demonstreze dobândirea caracterului distinctiv într-un alt stat membru decât Regatul Unit și Irlanda; ii) a comis o eroare susținând că dovezile reclamantei privind utilizarea mărcii „NEW LOOK” într-o formă stilizată sau împreună cu o imagine distinctivă nu erau susceptibile să confere mărcii caracter distinctiv; și iii) nu a acordat suficientă importanță dovezilor reclamantei, privite în ansamblu, referitoare la utilizarea mărcii în Regatul Unit și Irlanda.

Acțiune introdusă la 30 noiembrie 2007 — Spa Monopole/OAPI — De Francesco Import (SpagO)

(Cauza T-438/07)

(2008/C 37/41)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV (Spa, Belgia) (reprezentanți: L. de Brouwer, E. Cornu, E. De Gryse și D. Moreau, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: De Francesco Import GmbH (Nürnberg, Germania)

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 13 septembrie 2007 în cauza R 1285/2006-2 și
- obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: De Francesco Import GmbH

Marca comunitară vizată: marca verbală „SpagO” pentru produse din clasa 33 — cererea nr. 2 320 844.

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: reclamanta.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: mărcile comunitare, naționale și internaționale verbale și figurative „SPA”, „SPA Citron” și „SPA Orange” pentru produse din clasa 32.

Decizia diviziei de opoziție: admite opoziția în totalitate.

Decizia camerei de recurs: anulează decizia diviziei de opoziție și respinge opoziția.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 al Consiliului, deoarece Camera de recurs a subestimat notorietatea SPA în Benelux și nu a luat în considerare în mod suficient următorii factori:

- similitudinile fonetice și vizuale dintre mărcile în discuție;
- faptul că utilizarea mărcii „SpagO” pentru băuturi alcoolice ar aduce atingere notorietății apei minerale „SPA”, pentru care înalta calitate, puritatea și efectele benefice asupra sănătății reprezintă elementele pe care și-a clădit notorietatea;
- faptul că utilizarea mărcii „SpagO” pentru băuturi ar genera un profit necuvenit din notorietatea mărcii „SPA” și din imaginea acesteia de calitate și puritate.

Acțiune introdusă la 4 decembrie 2007 — Coats Holdings/Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-439/07)

(2008/C 37/42)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Coats Holdings Ltd (reprezentanți: W. Sibree și C. Jeffs, Solicitors)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

- Anularea articolului 1 alineatul (4) și a articolului 2 alineatul (4) din decizie, în măsura în care privesc societatea Coats;
- în subsidiar, anularea sau reducerea amenzii aplicate societății Coats în temeiul articolului 2 alineatul (4) din decizie; și
- obligarea Comisiei Comunităților Europene să suporte propriile cheltuieli de judecată și cheltuielile de judecată ale societății Coats.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta solicită anularea Deciziei C (2007) 4257 final a Comisiei din 19 septembrie 2007 în cauza COMP/E-1/39.168 — PO/Articole de mercurie din metal și din plastic: închizători, prin care Comisia a reținut că reclamanta, împreună cu alte întreprinderi, a încălcat articolul 81 CE, printre altele prin schimburi de informații privind prețurile, prin stabilirea de prețuri minime și prin împărțirea piețelor.

În susținerea cererii sale, reclamanta arată că aprecierea de către Comisie a probelor în ansamblul lor este viciată de erori vădite de apreciere. În opinia reclamantei, Comisia nu a dovedit în mod corespunzător faptul că reclamanta a fost parte într-un acord bilateral de împărțire a pieței cu societatea Pryn, în perioada ianuarie 1977-iulie 1998.

În subsidiar, susține reclamanta, Comisia nu a dovedit faptul că vreo încălcare a continuat după data de 19 septembrie 1997 și nu a dovedit nicio singură încălcare continuă pentru perioada de până la 15 iulie 1998, care să dea dreptul Comisiei să o amendeze pe reclamantă pentru o încălcare cu o durată de 21 de ani și jumătate.

În continuare, pretinde reclamanta în subsidiar, Comisia i-a încălcat drepturile procedurale fundamentale prevăzute la articolul 6 alineatul (3) litera (d) din Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale de a întreba sau de a solicita audierea martorilor acuzării în cadrul unor proceduri penale.

În sfârșit, reclamanta pretinde în subsidiar că, prin faptul că a aplicat mecanic un multiplu de 215 % la cuantumul de bază al amenzi, pentru o perioadă de 21 de ani și jumătate, în loc să își exercite puterea discreționară în temeiul orientărilor privind amenzi, aplicabile în speță, Comisia a săvârșit o eroare.

Acțiune introdusă la 29 noiembrie 2007 — Ryanair Ltd/Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-441/07)

(2008/C 37/43)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Ryanair Ltd (Dublin, Irlanda) (reprezentant: E. Vahida, lawyer)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

- Constatarea, potrivit articolului 232 CE, a faptului că prin nedefinirea unei poziții față de plângerea reclamantei depusă la Comisie la 3 noiembrie 2005, urmată de o scrisoare de punere în întârziere din 2 august 2007, Comisia nu a acționat conform obligațiilor care îi revin în cadrul Tratatului CE;
- obligarea Comisiei Comunităților Europene la plata în întregime a cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate de reclamantă în cadrul procedurii chiar dacă, în urma introducerii acțiunii, Comisia a acționat, fapt care, în opinia Curții, înlătură necesitatea de a adopta o decizie sau dacă acțiunea este respinsă de Curte ca inadmisibilă; și
- adoptarea oricăror măsuri suplimentare care vor fi considerate adecvate de către Curte.

Motivele și principalele argumente

Prin motivul principal se susține că nu a fost efectuată de către Comisie o examinare diligentă și imparțială a plângerii depuse de reclamantă prin care aceasta afirmă că statul italian a acordat un ajutor ilegal companiei Volare printr-o remitere de datorii de aproximativ 20 de milioane EUR pe care Volare le avea față de aeroporturile italiene și prin reduceri ale taxelor de aeroport și ale costurilor privind carburantul. În subsidiar, reclamanta susține că Comisia nu și-a definit poziția cu privire la plângerea reclamantei prin care aceasta susține existența unei discriminări anticoncurențiale și, prin urmare, a unei încălcări a articolului 82 CE.

Reclamanta susține că măsurile care fac obiectul plângerii sale constituie ajutor de stat, îndeplinind toate condițiile prevăzute la articolul 87 alineatul (1) CE. În plus, reclamanta susține că, în cazul în care Curtea va considera că unele dintre avantajele acordate de companiei Volare nu puteau fi atribuite statului întrucât aeroporturile italiene și-ar fi stabilit taxele în mod autonom, astfel de avantaje ar reprezenta o discriminare anticoncurențială care nu poate fi justificată de motive obiective și care, în consecință, încalcă articolul 82 CE.

De asemenea, reclamanta susține că, potrivit dispozițiilor din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 ⁽¹⁾ al Consiliului și din Regulamentul (CE) nr. 773/2004 ⁽²⁾ al Comisiei, aceasta din urmă avea obligația de a examina cu atenție probele privind faptele și normele de drept aduse la cunoștința sa de către reclamantă pentru a hotărî, într-un termen rezonabil, dacă ar trebui să inițieze o procedură în vederea stabilirii existenței unei încălcări sau a respingerii plângerii. Comisia nu a adoptat nicio decizie în urma primirii plângerii, prin care să confirme încălcarea sau să respingă plângerea după o informare a reclamantei potrivit articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 773/2004 sau, în sfârșit, nu a adoptat o decizie pe deplin motivată de a nu da urmare plângerii din cauza lipsei de interes comunitar.

În consecință, reclamanta susține că a existat o încălcare *prima facie* a dreptului concurenței și că pentru a ajunge la o astfel de concluzie și, prin urmare, pentru a iniția o procedură Comisia ar fi necesitat mai puțin de 12 luni. Perioada în care Comisia s-a abținut să acționeze a depășit așadar limite rezonabile.

- (¹) Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).
- (²) Regulamentul (CE) nr. 773/2004 al Comisiei din 7 aprilie 2004 privind desfășurarea procedurilor puse în aplicare de Comisie în temeiul articolelor 81 și 82 din Tratatul CE (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 123, p. 18, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 242).

Acțiune introdusă la 30 noiembrie 2007 — Ryanair Ltd/Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-442/07)

(2008/C 37/44)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Ryanair Ltd (Dublin, Irlanda) (reprezentant: E. Vahida, lawyer)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că Comisia nu și-a definit poziția conform obligațiilor care îi revin în cadrul Tratatului CE, inclusiv în special cele care rezultă din articolul 232 CE, drept răspuns la plângerile reclamantei din 3 noiembrie 2005 și din 13 decembrie 2005, din 16 iunie și din 10 noiembrie 2006 și la scrisoarea de punere în întârziere din 2 august 2007;
- obligarea Comisiei Comunităților Europene la plata în întregime a cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate de reclamantă în cadrul procedurii chiar dacă, în urma introducerii acțiunii, Comisia a acționat, fapt care, în opinia Curții, înlătură necesitatea de a adopta o decizie sau dacă acțiunea este respinsă de Curte ca inadmisibilă; și
- adoptarea oricăror măsuri suplimentare care vor fi considerate adecvate de către Curte.

Motivele și principalele argumente

Prin cererea depusă, reclamanta a introdus o acțiune în temeiul articolului 232 CE, susținând că Comisia nu și-a definit poziția în legătură cu plângerile depuse la 3 noiembrie 2005, la

13 decembrie 2005, la 16 iunie 2006 și la 10 noiembrie 2006, urmate de o scrisoare de punere în întârziere din 2 august 2007.

Prin motivul principal se susține că nu a fost efectuată și finalizată de către Comisie o examinare diligentă și imparțială a plângerilor depuse de reclamantă prin care aceasta afirma că statul italian a acordat un ajutor ilegal sub formă de avantaje companiilor Alitalia, Air One și Meridiana. În subsidiar, reclamanta susține că Comisia nu și-a definit poziția cu privire la plângerile reclamantei prin care aceasta susține existența unei discriminări anticoncurențiale și, prin urmare, a unei încălcări a articolului 82 CE.

Reclamanta afirmă că măsurile care fac obiectul plângerii sale, și anume: (i) plata către Alitalia a unui ajutor constând într-o „compensație 9/11”, (ii) preluarea de către Fintecna a Alitalia Servizi în condiții favorabile, (iii) nesolicitarea de către statul italian a plății datorită de Alitalia către aeroporturile italiene, (iv) finanțarea publică a indemnizațiilor de concediere ale companiei Alitalia, (v) reduceri la costurile privind combustibilul, (vi) reduceri la taxele de aeroport la centrele de trafic aerian italiene, (vii) transferarea a peste 100 de lucrători de la Alitalia la Meridiana și la Air One și (viii) restricțiile discriminatorii privind activitatea reclamantei pe aeroporturile regionale inclusiv pe aeroportul Ciampino pot fi atribuite statului italian, constituie beneficii nerealizate iar unele dintre măsurile respective aduc beneficii companiei Alitalia, precum și companiilor Air One și Meridiana. În opinia reclamantei, aceste măsuri constituie ajutoare de stat, care îndeplinesc toate condițiile prevăzute de articolul 87 alineatul (1) CE.

În subsidiar, reclamanta susține că neobținerea de către aeroporturile italiene a plății datorită de Alitalia, reducerea taxelor de aeroport la centrele de trafic aerian italiene, reducerile la costurile privind combustibilul și restricțiile discriminatorii privind activitatea reclamantei pe aeroporturile regionale constituie o încălcare a dreptului concurenței. Prin urmare, reclamanta susține că în cazul în care Curtea va considera că unele dintre avantajele acordate companiilor Alitalia, Air One și Meridiana nu puteau fi atribuite statului întrucât aeroporturile italiene și furnizorii de combustibil care au acordat avantajele menționate anterior ar fi acționat în mod autonom, astfel de avantaje ar reprezenta o discriminare anticoncurențială care nu poate fi justificată de motive obiective și, în consecință, încalcă articolul 82 CE.

În plus, reclamanta susține că are un interes legitim pentru a depune o astfel de plângere atât în calitate de client al serviciilor aeroportuare și al combustibilului pentru aviație, cât și în calitate de concurent al companiilor Alitalia, Air One și Meridiana.

De asemenea, reclamanta susține că, potrivit dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 659/1999 al Consiliului (¹), ale Regulamentului (CE) nr. 1/2003 al Consiliului (²) și ale Regulamentului (CE) nr. 773/2004 al Comisiei (³), aceasta avea obligația de a acționa. Cu toate acestea, Comisia nu a acționat în niciun fel în urma primirii plângerilor și nici în urma primirii scrisorii de punere în întârziere.

Drept urmare, reclamanta susține că a existat o încălcare *prima facie* a dreptului concurenței și că perioada inexplicabil de lungă, cuprinsă între 9 și 21 de luni care s-a scurs, în funcție de obiectul plângerii, între momentul în care Comisia a primit scri-soarea de punere în întârziere și inacțiunea Comisiei, constituie o abținere de a acționa în sensul articolului 232 CE.

- (¹) Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41).
- (²) Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).
- (³) Regulamentul (CE) nr. 773/2004 al Comisiei din 7 aprilie 2004 privind desfășurarea procedurilor puse în aplicare de Comisie în temeiul articolelor 81 și 82 din Tratatul CE (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 123, p. 18, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 242).

Acțiune introdusă la 5 decembrie 2007 — Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise/Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-444/07)

(2008/C 37/45)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) (Marsilia, Franța) (reprezentant: C. Bonnefoi, avocate)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantului

- Anularea Deciziei nr. C (2007) 4645 a Comisiei din 4 octombrie 2007 de anulare a asistenței acordate de Fondul Social European, prin Decizia C (1999) 2645 din 17 august 1999, pentru finanțarea unei subvenții FSE în Franța (CPEM);
- recunoașterea dreptului la despăgubire pentru atingerea adusă în mod public imaginii unui organism care acționează în cadrul unei misiuni de interes general (evaluată la 100 000 de euro);
- recunoașterea dreptului la o despăgubire individuală cu „un euro simbolic” a personalului CPEM pentru atingerea adusă liniștii acestora în cadrul muncii (amenințare a viitorului structurii de încadrare în muncă a acestora și prin urmare a locului lor de muncă, întrucât faptul de a plăti acel milion de euro înseamnă închiderea CPEM și a MSD);

- rambursarea onorariilor de avocat și de asistență juridică care au fost necesare și pentru care se va putea prezenta un justificativ.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, reclamantul solicită anularea Deciziei nr. C (2007) 4645 a Comisiei din 4 octombrie 2007 prin care, în urma raportului OLAF, a fost anulată asistența acordată de Fondul Social European (¹) pentru finanțarea, sub forma unei subvenții globale, a unui proiect-pilot executat de reclamant.

În susținerea acțiunii sale, reclamantul invocă două grupe de motive. Primele motive se referă la modul în care OLAF a condus procedura de instrumentare și de investigare prin care s-a ajuns la decizia atacată și se întemeiază pe încălcarea dreptului la apărare. Celelalte motive privesc fondul deciziei atacate.

Pe de o parte, reclamantul susține că forma investigației efectuate de OLAF ar fi încălcat mai multe principii ale dreptului comunitar și ale unei instrumentări liniștite, cum ar fi principiul prezumției de nevinovăție și dreptul de a cunoaște conținutul real și precis al acuzațiilor din plângerile care stau la originea procedurii. În plus, acesta susține că OLAF ar fi confundat procedurile prevăzute de Regulamentul nr. 2185/96 (²) cu cele privind investigațiile efectuate în temeiul Regulamentului nr. 2988/95 (³). Pe de altă parte, reclamantul critică OLAF că și-a întemeiat concluziile prin care îl acuză pe acesta pe ediții diferite și evolutive ale „Ghidului promotorului”.

Cu privire la fond, reclamantul critică Comisia pentru că și-a întemeiat decizia pe concluziile raportului realizat de OLAF care ar fi încălcat în mod grav noțiunile de „organism cu scop nelucrative” și de „punere la dispoziție” din dreptul francez. În plus, acesta susține că OLAF i-ar fi invocat reclamantului superioritatea unui „Ghid al promotorului” față de conținutul unui regulament comunitar. De asemenea, în opinia reclamantului, Comisia ar fi fost informată și chiar ar fi autorizat faptele imputate reclamantului de către OLAF în decizia atacată. În sfârșit, reclamantul invocă un motiv întemeiat pe lipsa aplicabilității și pe neopozabilitatea Regulamentului nr. 1605/2002 (⁴) pe care s-ar întemeia o parte din raționamentul dezvoltat de OLAF și o parte din decizia atacată.

(¹) Decizia nr. C (1999) 2645 a Comisiei din 17 august 1999, modificată prin Decizia nr. C (2001) 2144 din 18 septembrie 2001.

(²) Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, p. 2, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 24).

(³) Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO L 312, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 166).

(⁴) Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 248, p. 1).

Acțiune introdusă la 7 decembrie 2007 — Berning & Söhne/Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-445/07)

(2008/C 37/46)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Berning & Söhne GmbH & Co. KG (Wuppertal, Germania) (reprezențanți: P. Niggemann și K. Gaßner, Rechtsanwälte)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei Comisiei din 19 septembrie 2007 [COMP/E-1/39.168 — articole de mercurie din metal și din plastic: închizători C (2007) 4257];
- în subsidiar, reducerea cuantumului amenzii aplicate reclamantei prin decizia atacată la valoarea unei amenzi simbolice sau în orice caz reducerea acestuia în mod corespunzător;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta contestă Decizia Comisiei C (2007) 4257 final din 19 septembrie 2007 din cauza COMP/E-1/39.168 — Articole de mercurie din metal: închizători. Prin decizia atacată, reclamantei și altor întreprinderi li s-a aplicat o amendă pentru încălcarea articolului 81 CE. În opinia Comisiei, reclamanta ar fi participat la coordonarea majorărilor de preț, precum și la schimbul de informații confidențiale privind prețurile și punerea în aplicare a majorărilor de preț pe piețele pentru „alte închizători” și pentru mașini de aplicare.

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive.

În primul rând, se susține faptul că decizia atacată încalcă dreptul reclamantei de a fi ascultată, întrucât aceasta nu au avut nicio ocazie să își exprime părerea cu privire la o serie de reuniuni ale așa numitelor „cerc de la Basel” și „cerc de la Wuppertal”, pe care Comisia și-a întemeiat critica referitoare la coordonarea majorărilor de preț și la schimbul de informații confidențiale privind prețurile și punerea în aplicare a majorărilor de preț.

În al doilea rând, se susține că s-ar fi prescris pretinsele încălcări ale reglementării privind înțelegerile, întrucât reclamanta, deja din primăvara anului 1997, ar fi încetat să mai participe la „cercul din Basel” și la „cercul din Wuppertal”.

În continuare, reclamanta susține că nu ar fi fost încălcat articolul 81 alineatul (1) CE întrucât Comisia nu a adus probe necesare cu privire la participarea reclamantei la eventuale reuniuni.

În final, reclamanta arată că modul de calcul al amenzii ar fi greșit în fapt. În această privință, se invocă în special modul greșit în care Comisia a determinat durata preținsei încălcări din partea reclamantei și gravitatea acestei încălcări, precum și caracterul disproporționat al cuantumului amenzii.

Acțiune introdusă la 7 decembrie 2007 — Royal Appliance International/OAPI — BSH Bosch und Siemens Hausgeräte (Centrixx)

(Cauza T-446/07)

(2008/C 37/47)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: Royal Appliance International GmbH (Hilden, Germania) (reprezențanți: K.-J. Michaeli și M. Schork, Rechtsanwälte)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH (München, Germania)

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne din 3 octombrie 2007 în cauza R 572/2006-4;
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: Royal Appliance International GmbH

Marca comunitară vizată: marca verbală „Centrixx” pentru produse din clasa 7 (cererea nr. 3 016 227)

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: marca verbală germană „sensixx” pentru produse din clasa 7 (nr. 30 244 090)

Decizia diviziei de opoziție: respinge opoziția

Decizia camerei de recurs: anulează decizia camerei de opoziție și refuză înregistrarea

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 ⁽¹⁾, întrucât camera de recurs nu a aplicat în mod corect principiile consacrate de jurisprudența comunitară pentru aprecierea riscului de confuzie.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146).

Acțiune introdusă la 5 decembrie 2007 — Scovill Fasteners/Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-447/07)

(2008/C 37/48)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Scovill Fasteners, Inc. (Clarkesville, Statele Unite ale Americii) (reprezentant: O. Dugardyn, lawyer)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei Comisiei din 19 septembrie 2007 privind o procedură de aplicare a articolului 81 CE (cauza COMP/E-1/39.168 — PO/Articole de mercurie din metal și din plastic: închizători);
- în subsidiar, anularea sau reducerea amenzii aplicate reclamantei;
- obligarea Comisiei Comunităților Europene la plata propriilor cheltuieli de judecată și a celor efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta solicită anularea Deciziei Comisiei C(2007) 4257 final din 19 septembrie 2007 în cauza COMP/E-1/39.168 — PO/Articole de mercurie din metal și din plastic: închizători, prin care Comisia a considerat că filiala reclamantei, împreună cu alte întreprinderi, a încălcat articolul 81 CE prin acorduri asupra unor majorări de prețuri coordonate și prin schimbul de informații confidențiale cu privire la prețuri și la punerea în aplicare a majorărilor de prețuri.

În sprijinul acțiunii sale, reclamanta susține că în mod eronat Comisia a considerat că aceasta formează o entitate economică unică împreună cu filiala sa și mai susține că nu ar trebui să fie considerată responsabilă în mod solidar pentru plata amenzii aplicate filialei sale pentru pretinsele încălcări ale acesteia din urmă.

Mai mult, reclamanta susține că nu a fost demonstrat în mod corespunzător de către Comisie că filiala reclamantei a participat la înțelegere după 1997.

În subsidiar, în opinia reclamantei, Comisia:

- a săvârșit erori vădite în calculul amenzii;
- nu a luat în considerare toate circumstanțele relevante atunci când a evaluat durata și gravitatea încălcărilor și
- a omis să evalueze circumstanțele atenuante, cum ar fi rolul minor jucat de filiala reclamantei.

Acțiune introdusă la 3 decembrie 2007 — Rotter/OAPI (EU-BRUZZEL)

(Cauza T-449/07)

(2008/C 37/49)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamant: Thomas Rotter (München, Germania) (reprezentant: M. Müller, Rechtsanwalt)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile reclamantului

- Anularea deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 27 septembrie 2007, R 1415/2006-4;
- obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate în cadrul procedurii de recurs.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: marca tridimensională „EU-BRUZZEL” pentru produse și servicii din clasele 29, 30 și 43 (cererea de înregistrare nr. 4 346 185).

Decizia examinatorului: respinge în parte cererea de înregistrare.

Decizia camerei de recurs: respinge recursul.

Motivele invocate: încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 ⁽¹⁾, întrucât marca vizată are caracter distinctiv în ceea ce privește produsele de mezelărie care sunt încă în litigiu.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146).

Acțiune introdusă la 3 decembrie 2007 — Harwin International/OAPI — Cuadrado (Pickwick)

(Cauza T-450/07)

(2008/C 37/50)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza***Părțile****Reclamantă:** Harwin International LLC (Albany, Statele Unite) (reprezentant: D. Przedborski, lawyer)**Pârât:** Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)**Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs:** Cuadrado SA (Paterna, Spania)**Concluziile reclamantei**

- anularea deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 10 septembrie 2007, pronunțată în cauza R 1245/2006-2;
- obligarea pârâtului și a societății Cuadrado SA să suporte propriile cheltuieli de judecată și cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente**Marca comunitară înregistrată care a făcut obiectul unei cereri de declarare a nulității:** marca figurativă ce conține elementele verbale „PICKWICK COLOUR GROUP” pentru produse și servicii din clasa 25 — cererea nr. 826669**Titularul mărcii comunitare:** Harwin International LLC**Partea care solicită declararea nulității mărcii comunitare:** Cuadrado SA**Dreptul asupra mărcii al părții care solicită declararea nulității:** marca verbală națională anterioară „PICK OUIIC, CUADRADO SA, VALENCIA” și marca figurativă ce conține elementele verbale „Pick Ouic” pentru produse din clasa 25**Decizia diviziei de anulare:** declară nulitatea în totalitate a mărcii care a făcut obiectul cererii**Decizia camerei de recurs:** respinge recursul**Motivele invocate:** încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) și a articolului 56 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului

Reclamanta susține că aprecierea camerei de recurs cu privire la neexaminarea de către divizia de anulare a probelor prezentate de Cuadrado este contradictorie și contravine dispozițiilor legale. În plus, reclamanta arată că nu există risc de confuzie între mărcile avute în vedere.

Acțiune introdusă la 10 decembrie 2007 — WellBiz/OAPI — Wild (WELLBIZ)

(Cauza T-451/07)

(2008/C 37/51)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: germana***Părțile****Reclamantă:** WellBiz Verein, WellBiz Association (Eschen, Liechtenstein) (reprezentant: M. Schnetzer, Rechtsanwalt)**Pârât:** Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)**Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs:** Rudolf Wild GmbH & Co. KG (Eppelheim, Germania)**Concluziile reclamantei**

- Anularea deciziei Camerei întâi de recurs din 2 octombrie 2007 în cauza R 1575/2006-1;
- respingerea opoziției formulate de cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs la 9 martie 2005, nr. B 809 394;
- obligarea pârâtului și a celeilalte părți în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs la plata cheltuielilor de judecată aferente acestei proceduri, precum și a cheltuielilor de judecată aferente procedurii de opoziție și procedurii de recurs în fața OAPI.

Motivele și principalele argumente**Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare:** reclamanta.**Marca comunitară vizată:** marca verbală „WELLBIZ” pentru servicii din clasele 35 și 41 (cererea nr. 3 844 479).**Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției:** Rudolf Wild GmbH & Co. KG.**Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției:** marca verbală „WILD.BIZ” pentru servicii din clasele 38, 41 și 42 (marca comunitară nr. 2 225 175), opoziția fiind întemeiată pe o parte din serviciile din clasa 41.**Decizia diviziei de opoziție:** admite opoziția cu privire la toate serviciile contestate din clasa 41.**Decizia camerei de recurs:** respinge recursul.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 ⁽¹⁾ întrucât mărcile aflate în conflict sunt diferite din punct de vedere al modului de pronunțare, de scriere și din punct de vedere conceptual, precum și întrucât marca invocată în opoziție nu s-ar bucura de o notorietate deosebită și astfel nici nu ar avea un caracter distinctiv puternic.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială 17/vol. 1, p. 146).

Acțiune introdusă la 11 decembrie 2007 — Dylog Italia/OAPI — GSI Office Management (IP Manager)

(Cauza T-453/07)

(2008/C 37/52)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Dylog Italia SpA (Torino, Italia) (reprezentant: A. Ruo, lawyer)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: GSI Office Management GmbH (Planegg, Germania)

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei din 27 septembrie 2007 a Camerei întâi de recurs în cauza R982/2005-4, în măsura în care aceasta a stabilit că nu exista niciun risc de confuzie cu privire la toate serviciile pentru care este solicitată înregistrarea din clasele 35, 38 și la serviciile din clasa 42 care au fost considerate similare cu produsele acoperite de marca italiană anterioară;
- în subsidiar, anularea deciziei atacate în măsura în care camera de recurs a stabilit că nu exista niciun risc de confuzie cu privire la toate serviciile din clasa 38 și la serviciile din clasa 42 care au fost considerate similare cu produsele acoperite de marca italiană anterioară;
- obligarea Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (OAPI) la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă, potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului de Primă Instanță.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: GSI Office Management GmbH

Marca comunitară vizată: marca verbală comunitară „IP MANAGER” pentru servicii din clasele 35, 36, 38, 41 și 42 — cererea nr. 2 177 277

Titularul mărcii sau al semnelor invocat în sprijinul opoziției: reclamanta

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: mărcile verbale naționale și internaționale anterioare „MANAGER” pentru produse din clasele 9, 16, 35, 37, 39, 41 și 42 și marca verbală națională „HOTEL MANAGER” pentru produse și servicii din clasele 9 și 42

Decizia diviziei de opoziție: respinge opoziția în totalitate

Decizia camerei de recurs: respinge recursul

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului.

Ordonanța Tribunalului de Primă Instanță din 12 decembrie 2007 — Sandoz/Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-105/04) ⁽¹⁾

(2008/C 37/53)

Limba de procedură: engleza

Președintele Camerei a șasea a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 106, 30.4.2004.

Ordonanța Tribunalului de Primă Instanță din 11 decembrie 2007 — UPS Europe și UPS Deutschland/Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-329/07) ⁽¹⁾

(2008/C 37/54)

Limba de procedură: engleza

Președintele Camerei întâi a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 247, 20.10.2007.

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE AL UNIUNII EUROPENE

Hotărârea Tribunalului Funcției Publice (Camera a treia) din
7 noiembrie 2007 — Hinderyckx/Consiliul Uniunii
Europene

(Cauza F-57/06) ⁽¹⁾

(Funcționari — Promovare — Exercițiul de promovare 2005
— Neînscierea pe lista funcționarilor promovați — Încălcarea
articolului 45 din statut — Analiză comparativă a meritelor
— Rapoarte de evaluare provenind de la instituții diferite)

(2008/C 37/55)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Jacques Hinderyckx (Bruxelles, Belgia) (reprezentant:
J. Martin, avocat)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene (reprezentați: M. Simm și
M. Bauer, agenți)

Obiectul

Pe de o parte, anularea deciziei de nepromovare a reclamantului
la gradul B*8 în cadrul exercițiului de promovare 2005 și, pe de
altă parte, o cerere de daune interese

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea.
- 2) Consiliul Uniunii Europene suportă, în afară de propriile cheltuieli
de judecată, o treime din cheltuielile de judecată ale domnului
Hinderyckx.
- 3) Domnul Hinderyckx suportă două treimi din propriile cheltuieli de
judecată.

⁽¹⁾ JO C 178, 29.7.2006, p. 34.

Acțiune introdusă la 29 august 2007 — Dominguez
González/Comisia Comunităților Europene

(Cauza F-88/07)

(2008/C 37/56)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamant: Juan Luis Domínguez González (Girona, Spania)
(reprezentant: R. Nicolazzi Angelats, abogado)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantului

- Obligarea pârâtei la plata către reclamantă, cu titlu de despă-
gubire pentru daunele și prejudiciile produse, a sumei de
20 310,68 euro, care nu cuprinde prejudiciile materiale și
personale, și nici cheltuielile de judecată;
- obligarea Comisiei Comunităților Europene la plata cheltuielilor
de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta cerere are ca obiect repararea prejudiciilor care, potrivit
reclamantului, i-au fost produse prin decizia Comisiei din
20 iulie 1999 de reziliere a contractului acestuia cu Oficiul
pentru Ajutor Umanitar al Comunității Europene (ECHO) pe
care reclamantul l-a semnat la 1 iulie 1999, după ce a fost supus
examenului medical prevăzut în acest contract.

În susținerea acțiunii sale, reclamantul arată în esență că:

- rezilierea contractului s-a întemeiat pe o examinare a proble-
melor sale medicale realizată fără utilizarea unor probe
actualizate și, prin urmare, fără a se ține seama de starea sa
reală de sănătate;
- nu a primit niciun răspuns la scrisorile succesive adresate
responsabililor ECHO în scopul corectării erorii menționate;
- Comisia a încălcat dispozițiile din contract care prevedeau că
acesta putea intra în vigoare numai dacă starea de sănătate a
angajatului era evaluată pozitiv;
- a fost încălcat dreptul său la apărare.

Acțiune introdusă la 30 octombrie 2007 — Smadja/Comisia Comunităților Europene**(Cauza F-135/07)**

(2008/C 37/57)

*Limba de procedură: franceza***Părțile**

Reclamantă: Daniele Smadja (New Delhi, India) (reprezentant: E. Boigelot, avocat)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Obiectul și descrierea litigiului

Anularea deciziei Comisiei privind numirea reclamantei, funcționar inițial încadrat în gradul A*15, treapta 4, în măsura în care stabilește încadrarea sa în gradul A*15, treapta 1, ca urmare a renumirii sale în postul de director al Direcției RELEX.B, după

anularea primei sale numiri. Cerere de despăgubire pentru prejudiciul moral și material suferit

Concluziile reclamantei

- Anularea actului de numire a reclamantei din 21 decembrie 2006, în măsura în care privește încadrarea sa în calitate de director în gradul A*15, treapta 1 și stabilește vechimea în treaptă a acesteia la 1 noiembrie 2005, ca urmare a renumirii sale, la 15 noiembrie 2005, în postul de director al Direcției RELEX.B „Relații multilaterale și drepturile omului”, renumire ca urmare a anulării primei sale numiri în același post prin hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 29 septembrie 2005, Napoli Buzzanca/Comisia, T-218/02;
- obligarea pârâtei la plata, cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral și material suferit și pentru atingerea adusă carierei reclamantei, a unei sume de 25 000 de euro;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.